PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. liepos 12 d. *

Byloje T-253/02

Chafiq Ayadi, gyvenantis Dubline (Airija), iš pradžių atstovaujamas *solicitors* A. Lyon, H. Miller, M. Willis-Stewart ir *barrister* S. Cox, vėliau A. Lyon, H. Miller ir S. Cox,

ieškovas,

prieš

Europos Sąjungos Tarybą, atstovaujamą M. Vitsentzatos ir M. Bishop,

atsakovę,

* Proceso kalba: anglų.

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaures Airijos Karalystės, iš pradžių atstovaujamos J. Collins, vėliau R. Caudwell, padedamos *barrister* S. Moore,

ir

Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos C. Brown ir M. Wilderspin,

įstojusių į bylą šalių,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2002 m. gegužės 27 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 881/2002, nustatantį tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir organizacijoms, susijusiems su Osama bin Ladenu, Al-Qaida tinklu ir Talibanu, ir panaikinantį Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001, uždraudžiantį tam tikrų prekių ir paslaugų eksportą į Afganistaną, sustiprinantį skrydžių uždraudimą ir pratęsiantį Afganistano Talibano lėšų ir kitų finansinių išteklių įšaldymą (OL L 139, p. 9),

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai N. J. Forwood ir S. Papasavvas, posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. spalio 25 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisės aktai

1 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos, 1945 m. birželio 26 d. pasirašytos San Franciske (Jungtinės Amerikos Valstijos), 24 straipsnio 1 dalį Jungtinių Tautų Organizacijos (JTO) narės „patiki Saugumo Tarybai pagrindinę atsakomybę už tarptautinės taikos ir saugumo palaikymą ir susitaria, kad, vykdydama savo pareigas, susijusias su šia atsakomybe, Saugumo Taryba veikia jų vardu“.

2 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 25 straipsnį „JTO narės, remdamosi šia Chartija, sutinka paklusti Saugumo Tarybos nutarimams ir juos vykdyti“.

3 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 41 straipsnį:

„Saugumo Taryba gali nuspręsti, kokių priemonių, nesusijusių su ginkluotosios jėgos naudojimu, turi būti imamasi jos sprendimams vykdyti, taip pat gali pareikalauti, kad Jungtinių Tautų narės taikytų šias priemones. Tai gali būti visiškas arba dalinis ekonominių santykių, geležinkelio, jūrų, oro, pašto, telegrafo, radijo ir kitokių ryšių bei susisiekimo nutraukimas, taip pat diplomatinių santykių nutraukimas.“

4 Remiantis Jungtinių Tautų Chartijos 48 straipsnio 2 dalimi, Saugumo Tarybos sprendimus dėl tarptautinės taikos bei saugumo palaikymo „Jungtinių Tautų narės įgyvendina tiesiogiai, taip pat savo veiksmais per atitinkamas tarptautines institucijas, kurių narės jos yra“.

5 Pagal Jungtinių Tautų Chartijos 103 straipsnį „jeigu Jungtinių Tautų narių įsipareigojimai pagal šią Chartiją prieštarauja jų įsipareigojimams pagal kokį nors kitą tarptautinį susitarimą, jų įsipareigojimai pagal šią Chartiją turi viršenybę“.

6 Pagal ES 11 straipsnio 1 dalį:

„Sąjunga nustato ir įgyvendina visas užsienio ir saugumo politikos sritis apimančią bendrą užsienio ir saugumo politiką, kurios tikslai yra šie:

— apsaugoti Sąjungos bendrąsias vertybes, svarbiausius interesus, savarankiškumą ir vientisumą laikantis Jungtinių Tautų Chartijos principų,

— visokeriopai stiprinti Sąjungos saugumą,

— išlaikyti taiką ir stiprinti tarptautinį saugumą vadovaujantis Jungtinių Tautų Chartijos principais <...>“

7 Pagal EB 301 straipsnį:

„Tais atvejais, kai bendroji pozicija ar bendrasis veiksmų planas, patvirtinti pagal Europos Sąjungos sutarties nuostatas, susijusias su bendra užsienio ir saugumo politika, numato, kad Bendrija visiškai nutrauks arba iš dalies apribos ekonominius santykius su viena ar keletu trečiųjų šalių, Taryba imasi būtinų skubių priemonių. Taryba sprendžia kvalifikuotąja balsų dauguma, remdamasi Komisijos pasiūlymu.“

8 EB 60 straipsnis nurodo:

„1. Jei 301 straipsnyje numatytais atvejais manoma, kad Bendrijai reikia imtis veiksmų, Taryba gali 301 straipsnyje nustatyta tvarka atitinkamų trečiųjų šalių atžvilgiu imtis reikalingų neatidėliotinų priemonių, taikomų kapitalo judėjimui ir mokėjimams.

2. Nepažeisdama 297 straipsnio ir tol, kol Taryba nėra ėmusis priemonių pagal 1 dalį, valstybė narė dėl rimtų politinių priežasčių ir esant skubiam reikalui trečiosios šalies atžvilgiu gali imtis vienašališkų priemonių, taikomų kapitalo judėjimui ir mokėjimams. Apie tokias priemones Komisija ir kitos valstybės narės informuojamos ne vėliau kaip jų įsigaliojimo dieną.

Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu, kvalifikuotąja balsų dauguma gali nutarti, kad ta valstybė narė turi tokias priemones pakeisti arba panaikinti. Apie kiekvieną tokį Tarybos sprendimą Tarybos pirmininkas informuoja Europos Parlamentą."

9 Pagal EB 307 straipsnio pirmąją pastraipą:

„Šios Sutarties nuostatos neturi turėti įtakos teisėms ir pareigoms, kylančioms iš susitarimų, sudarytų iki 1958 m. sausio 1 d., arba įstojančioms valstybėms – iki įstojimo datos, tarp vienos ar keleto valstybių narių ir vienos ar keleto trečiųjų šalių."

10 Galiausiai EB 308 straipsnis nustato:

„Jei pasirodytų, kad veikiant bendrajai rinkai vienam iš Bendrijos tikslų pasiekti reikia imtis Bendrijos veiksmų, kuriems ši Sutartis nenumato reikalingų įgaliojimų, Taryba, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir pasikonsultavusi su Europos Parlamentu, vieningu sprendimu imasi reikiamų priemonių."

Bylos aplinkybės

11 1999 m. spalio 15 d. Jungtinių Tautų Saugumo Taryba (toliau – Saugumo Taryba) priėmė Rezoliuciją 1267 (1999), kurioje, be kita ko, pasmerkė tai, kad Afganistano teritorijoje teroristams vis dar teikiamas prieglobstis, jie apmokomi ir kad joje rengiami teroro aktai; dar kartą patvirtino savo įsitikinimą, kad tarptautinio terorizmo pažabojimas yra būtinas taikai ir tarptautiniam saugumui užtikrinti, ir pasmerkė tai, kad Talibanas ir toliau teikia prieglobstį Osamai bin Ladenui (daugelio Bendrijos institucijų priimtų dokumentų versijose prancūzų kalba rašoma Oussama ben Laden) ir jam bei su juo susijusiems asmenims leidžia vadovauti teroristų rengimo stovyklų tinklui iš Talibano kontroliuojamos teritorijos bei naudotis Afganistanu kaip tarptautinių teroristinių operacijų rengimo baze. Šios rezoliucijos 2 punkte Saugumo Taryba reikalauja, kad Talibanas nedelsiant išduotų Osamą bin Ladeną kompetentingoms valdžios institucijoms. Siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi šio įpareigojimo, Rezoliucijos 1267 (1999) 4 punkto b papunktyje nustatyta, kad visos valstybės turi „įšaldyti lėšas ir kitus finansinius išteklius, gaunamus iš Talibanui priklausančio arba tiesiogiai ar netiesiogiai jo kontroliuojamo turto, arba iš turto, priklausančio ar kontroliuojamo bet kurios Talibanui priklausančios ar jo kontroliuojamos įmonės, kuriuos nurodo pagal 6 punktą

įsteigtas komitetas, ir prižiūrėti, kad jų piliečiai ar bet kurie jų teritorijoje esantys asmenys neperduotų Talibanui arba bet kuriai jam priklausančiai ar tiesiogiai arba netiesiogiai jo kontroliuojamai įmonei valdyti ir naudoti nagrinėjamų ar kitų lėšų arba finansinių išteklių, išskyrus, kai kiekvienu atskiru atveju komitetas išduoda leidimą humanitariniais tikslais“.

12 Rezoliucijos 1267 (1999) 6 punkte Saugumo Taryba, remdamasi savo laikino vidaus reglamento 28 straipsniu, nusprendė įsteigti Saugumo Tarybos komitetą, sudarytą iš visų jos narių (toliau – Sankcijų komitetas), atsakingą už tai, kad valstybės įgyvendintų 4 punkte nustatytas priemones, taip pat už 4 punkte nurodytų lėšų ir kitų finansinių išteklių nustatymą ir už prašymų leisti nukrypti nuo tame pačiame 4 punkte numatytų priemonių nagrinėjimą.

13 Taryba, manydama, kad Bendrijai būtina imtis veiksmų šiai rezoliucijai įgyvendinti, 1999 m. lapkričio 15 d. priėmė Bendrąją poziciją 1999/727/BUSP, susijusią su ribojančiomis priemonėmis Talibano atžvilgiu (OL L 294, p. 1). Šios bendrosios pozicijos 2 straipsnis numato Talibanui užsienyje priklausančių lėšų ir kitų finansinių išteklių įšaldymą, laikantis Saugumo Tarybos rezoliucijos 1267 (1999) numatytų sąlygų.

14 2000 m. vasario 14 d. Taryba, remdamasi EB 60 ir 301 straipsniais, priėmė Reglamentą (EB) Nr. 337/2000 dėl skrydžių uždraudimo ir lėšų bei kitų finansinių išteklių įšaldymo Afganistano Talibano atžvilgiu (OL L 43, p. 1).

15 2000 m. gruodžio 19 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1333 (2000), be kita ko, reikalaujančią, kad Talibanas vykdytų Rezoliuciją 1267 (1999), būtent, kad liautųsi teikti prieglobstį tarptautiniams teroristams ir jų organizacijoms ir išduotų Osamą bin Ladeną kompetentingoms institucijoms, kad jis būtų patrauktas atsakomybėn.

Saugumo Taryba nusprendė ypač sustiprinti skrydžių draudimą bei lėšų įšaldymą, nustatytą Rezoliucija 1267 (1999). Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktis nustato, kad visos šalys privalo „nedelsdamos įšaldyti lėšas ir kitus finansinius išteklius, priklausančius Osamai bin Ladenui bei (Sankcijų komiteto) nustatytiems su juo susijusiems asmenims ar įmonėms, įskaitant organizaciją Al-Qaida, ir lėšas, gaunamas iš turto, priklausančio Osamai bin Ladenui ir su juo susijusiems asmenims ir įmonėms arba jų tiesiogiai ar netiesiogiai kontroliuojamo, ir užtikrinti, kad nei nagrinėjamos, nei visos kitos lėšos ar finansiniai ištekliai nebūtų tiesiogiai ar netiesiogiai jų piliečių ar bet kurių jų teritorijoje esančių asmenų naudojami Osamos bin Ladeno, jo bendrininkų ar bet kurios jiems priklausančios ar tiesiogiai arba netiesiogiai kontroliuojamos įmonės, įskaitant organizaciją Al-Qaida, naudai".

16 Toje pačioje nuostatoje Saugumo Taryba įpareigojo Sankcijų komitetą, remiantis valstybių ir regioninių organizacijų pateikta informacija, atnaujinti asmenų ir organizacijų, šio komiteto pripažintų susijusiais su Osama bin Ladenu, įskaitant Al-Qaida organizaciją, sąrašą.

17 Rezoliucijos 1333 (2000) 17 straipsnyje Saugumo Taryba ragino visas valstybes nares ir visas tarptautines ar regionines organizacijas, įskaitant JTO ir specializuotas institucijas, griežtai laikytis šios rezoliucijos nuostatų, nepaisant visų esamų tarptautinių sutarčių suteiktų teisių ar nustatytų įpareigojimų.

18 Rezoliucijos 1333 (2000) 23 punkte Saugumo Taryba nusprendė, kad priemonės, be kita ko, nustatytos 8 punkte, bus taikomos 12 mėnesių laikotarpiu, o jam pasibaigus ji nuspręstų, ar jų taikymą pratęsti ilgesniam laikotarpiui tomis pačiomis sąlygomis.

19 Taryba, nusprendusi, kad Bendrijai būtina imtis veiksmų šiai rezoliucijai įgyvendinti, 2001 m. vasario 26 d. priėmė Bendrąją poziciją 2001/154/BUSP dėl papildomų ribojančių priemonių Talibanui, iš dalies keičiančią Bendrąją poziciją 96/746/BUSP (OL L 57, p. 1). Šios bendrosios pozicijos 4 straipsnis nustato:

„Osamai bin Ladenui ir (Sankcijų komiteto) nustatytiems su juo susijusiems asmenims ar organizacijoms priklausančios lėšos arba kiti finansiniai ištekliai bus įšaldyti ir jokios lėšos ar kiti finansiniai ištekliai nebus prieinami Osamai bin Ladenui nei kitiems su juo susijusiems asmenims ar organizacijoms, (Sankcijų komiteto) nustatytiems remiantis Rezoliucijos 1333 (2000) nuostatomis."

20 2001 m. kovo 6 d. Taryba EB 60 ir 301 straipsnių pagrindu priėmė Reglamentą (EB) Nr. 467/2001, uždraudžiantį tam tikrų prekių ir paslaugų eksportą į Afganistaną, sustiprinantį skrydžių uždraudimą ir pratęsiantį Afganistano Talibano lėšų ir kitų finansinių išteklių įšaldymą bei panaikinantį Reglamentą Nr. 337/2000 (OL L 67, p. 1).

21 Pagal šio reglamento 3 konstatuojamąją dalį Rezoliucijoje 1333 (2000) numatytos priemonės „patenka į Sutarties taikymo sritį ir todėl, ypač siekiant išvengti konkurencijos iškraipymo, būtina priimti Bendrijos teisės aktus, kad Bendrijos teritorijoje būtų įgyvendinti atitinkami Saugumo Tarybos sprendimai".

22 Reglamento Nr. 467/2001 1 straipsnis apibrėžia „lėšas" ir „lėšų įšaldymą".

23 Pagal Reglamento Nr. 467/2001 2 straipsnį:

„1. Visos I priede išvardytos bet kurių (Sankcijų komiteto) nustatytų fizinių arba juridinių asmenų, įmonių ar organizacijų nuosavybe esančios lėšos ir finansiniai ištekliai yra įšaldomi.

2. Lėšos ar finansiniai ištekliai negali būti tiesiogiai ar netiesiogiai atiduoti naudotis I priede išvardytiems Sankcijų prieš Talibaną komiteto nustatytiems asmenims, įmonėms ar organizacijoms arba naudojami jų naudai.

3. 1 ir 2 dalys netaikomos lėšoms ir finansiniams ištekliams, kuriems taikomos Sankcijų prieš Talibaną komiteto nustatytos leidžiančios nukrypti nuostatos. Šios leidžiančios nukrypti nuostatos gali būti nustatytos tarpininkaujant II priede išvardytoms valstybių narių kompetentingoms institucijoms."

24 Pagal Reglamento Nr. 467/2001 9 straipsnio 2 dalį „Sankcijų prieš Talibaną komiteto nustatytos leidžiančios nukrypti nuostatos taikomos visoje Bendrijoje".

25 Reglamento Nr. 467/2001 I priede pateiktas asmenų, įmonių ar organizacijų, kurių atžvilgiu pagal 2 straipsnį numatytas lėšų įšaldymas, sąrašas. Pagal Reglamento Nr. 467/2001 10 straipsnio 1 dalį Komisija, remdamasi Saugumo Tarybos ar Sankcijų komiteto sprendimais, turi teisę pakeisti ar papildyti nurodytą I priedą.

26 Reglamento Nr. 467/2001 II priede pateiktas nacionalinių valdžios institucijų, kompetentingų taikyti 2 straipsnio 3 dalį, sąrašas. Airijoje tokios valdžios institucijos yra *Central Bank of Ireland, Financial Markets Department* ir *Department of Foreign Affairs, Bilateral Economic Relations Section.*

27 2001 m. kovo 8 d. Sankcijų komitetas paskelbė pirmą konsoliduotą organizacijų ir asmenų, kurių lėšos turėtų būti įšaldomos pagal Saugumo Tarybos rezoliucijas 1267 (1999) ir 133 (2000) (žr. šio komiteto 2001 m. kovo 8 d. pranešimą spaudai AFG/131 SC/7028), sąrašą. Vėliau šis sąrašas kelis kartus buvo keičiamas ir pildomas. Komisija pagal Reglamento Nr. 467/2001 10 straipsnį priėmė kelis reglamentus, kuriais ji pakeitė ar papildė šio reglamento I priedą.

28 2001 m. spalio 19 d. Sankcijų komitetas paskelbė apie naują 2001 m. kovo 8 d. sąrašo papildymą, kuriuo į jį įtraukta ieškovo, nurodyto kaip su Osama bin Ladenu susijusio asmens, pavardė ir pateikiama tokia informacija:

„Bin Muhammad, Ayadi Chafiq (taip pat žinomas kaip Ayadi Shafiq, Ben Muhammad; taip pat žinomas kaip Ayadi Chafiq, Ben Muhammad; taip pat žinomas kaip Aiadi, Ben Muhammad; taip pat žinomas kaip Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Miunchenas, Vokietija; 129 Park Road, NW8, Londonas, Anglija; 28 Chausse Di Lille, Moskronas, Belgija; Darvingasse 1/2/58-60, Viena, Austrija; Tunisas; gimęs 1963 m. sausio 21 d., Safais (Sfax), Tunisas."

29 Tą pačią dieną Komisija priėmė Reglamentą (EB) Nr. 2062/2001, trečią kartą iš dalies keičiantį Reglamentą Nr. 467/2001 (OL L 277, p. 25). Pagal šio reglamento 1 straipsnį Reglamento Nr. 467/2001 I priedas buvo papildytas ieškovo pavarde, apie kurią nurodoma tokia informacija:

„BIN MUHAMMAD, Ayadi Chafiq (taip pat žinomas kaip Ayadi Shafiq, Ben Muhammad) (taip pat žinomas kaip Ayadi Chafik, Ben Muhammad) (taip pat

žinomas kaip Aiadi, Ben Muhammad) (taip pat žinomas kaip Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Miunchenas, Vokietija; 129 Park Road, NW8, Londonas, Anglija; 28 Chaussée de Lille, Moskronas, Belgija; Darvingasse 1/2/58-60, Viena, Austrija; Tunisas; gimęs 1963 m. sausio 21 d., Safais (Sfax), Tunisas."

30 2002 m. sausio 16 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1390 (2002), nustatančią priemones Osamos bin Ladeno, Al-Qaida organizacijos ir Talibano narių bei kitų su jais susijusių asmenų, grupių ar organizacijų atžvilgiu. Šios rezoliucijos 1 ir 2 punktuose iš esmės numatoma pratęsti Rezoliucijos 1267 (1999) 4 punkto b papunktyje ir Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktyje nustatytas priemones, būtent lėšų įšaldymą. Pagal Rezoliucijos 1390 (2002) 3 punktą praėjus dvylikai mėnesių nuo priemonių priėmimo Saugumo Taryba jas peržiūri ir nusprendžia pratęsti arba patobulinti.

31 Taryba, nusprendusi, kad Bendrijai būtina imtis veiksmų šiai rezoliucijai įgyvendinti, 2002 m. gegužės 27 d. priėmė Bendrąją poziciją 2002/402/BUSP dėl ribojančių priemonių prieš Osamą bin Ladeną, Al-Qaida organizacijos ir Talibano narius bei su jais susijusius kitus asmenis, grupes ir organizacijas, panaikinančią Bendrąsias pozicijas 96/746/BUSP, 1999/727/BUSP, 2001/154/BUSP ir 2001/771/BUSP (OL L 139, p. 4). Šios bendrosios pozicijos 3 straipsnis būtent numato pagal Saugumo Tarybos rezoliucijas 1267 (1999) ir 1333 (2000) Sankcijų komiteto parengtame sąraše nurodytų asmenų, grupių ir organizacijų lėšų bei kito finansinio turto ar ekonominių išteklių įšaldymą.

32 2002 m. gegužės 27 d. Taryba, remdamasi EB 60, 301 ir 308 straipsniais, priėmė Reglamentą (EB) Nr. 881/2002, nustatantį tam tikras specialias ribojančias priemones, taikomas tam tikriems asmenims ir subjektams, susijusiems su Osama bin Ladenu, Al-Qaida tinklu ir Talibanu, ir panaikinantį Tarybos reglamentą (EB) Nr. 467/2001 (OL L 139, p. 9, toliau – ginčijamas reglamentas).

33 Pagal šio reglamento 4 konstatuojamąją dalį Saugumo Tarybos rezoliucijoje 1390 (2002) numatytos priemonės „patenka į Sutarties taikymo sritį ir todėl, ypač siekiant išvengti konkurencijos iškraipymo, būtina priimti Bendrijos teisės aktus, kad Bendrijos teritorijoje būtų įgyvendinti atitinkami Saugumo Tarybos sprendimai".

34 Ginčijamo reglamento 1 straipsnis „lėšas" ir „lėšų įšaldymą" iš esmės apibrėžia taip pat kaip Reglamento Nr. 467/2001 1 straipsnis. Be to, jis apibrėžia „ekonominius išteklius".

35 Pagal ginčijamo reglamento 2 straipsnį:

„1. Visos lėšos ir ekonominiai ištekliai, priklausantys, valdomi ar laikomi fizinių ar juridinių asmenų, grupių ar organizacijų, nurodytų Sankcijų komiteto ir išvardytų I priede, yra įšaldomi.

2. Sankcijų komiteto nurodyti ir I priede išvardyti fiziniai ar juridiniai asmenys, grupės ar organizacijos arba kas nors jų vardu tiesiogiai ar netiesiogiai negali naudotis jokiomis lėšomis.

3. Sankcijų komiteto nurodyti ir I priede išvardyti fiziniai ar juridiniai asmenys, grupės ar organizacijos arba kas nors jų vardu tiesiogiai ar netiesiogiai negali naudotis jokiais ekonominiais ištekliais, kad šie asmenys, grupės ar organizacijos negalėtų įsigyti lėšų, prekių ar gauti paslaugų."

36 Pagal ginčijamo reglamento 4 straipsnį:

„1. Sąmoningas ir apgalvotas dalyvavimas veikloje, kurios tikslas ar poveikis yra tiesiogiai ar netiesiogiai apeiti 2 straipsnį ar skatinti 3 straipsnyje nurodytas operacijas, yra draudžiamas.

2. Visa informacija apie tai, kad šio reglamento nuostatos yra ar buvo apeinamos, pranešama kompetentingoms valstybių narių institucijoms ir tiesiogiai ar per šias kompetentingas institucijas – Komisijai."

37 Pagal ginčijamo reglamento 7 straipsnio 2 dalį, „nepažeisdama valstybių narių teisių ir įsipareigojimų pagal Jungtinių Tautų Chartiją, Komisija palaiko visus būtinus ryšius su Sankcijų komitetu, kad būtų veiksmingai įgyvendinamas šis reglamentas".

38 Ginčijamo reglamento I priede pateiktas asmenų, grupių ir organizacijų, kurioms taikomas 2 straipsnyje minimas lėšų įšaldymas, sąrašas. Jame, be kita ko, yra ieškovo pavardė, apie kurią pateikiama tokia informacija:

„bin Muhammad, Ayadi Chafiq (taip pat žinomas kaip Ayadi Shafiq, Ben Muhammad; taip pat žinomas kaip Ayadi Chafik, Ben Muhammad; taip pat žinomas kaip Aiadi, Ben Muhammad; taip pat žinomas kaip Aiady, Ben Muhammad), Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Miunchenas, Vokietija; 129 Park Road, Londonas NW8, Anglija; 28 Chaussee De Lille, Moskronas, Belgija; Darvingasse 1/2/58–60, Viena, Austrija; Tunisas; gimęs 1963 1 21, Safais (Sfax), Tunisas."

39 2002 m. gruodžio 20 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1452 (2002), kuria siekiama palengvinti įsipareigojimų kovos su terorizmu srityje laikymąsi. Šios rezoliucijos 1 punktas numato tam tikras leidžiančias nukrypti nuostatas ir išimtis, taikomas pagal Rezoliucijas 1267 (1999), 1333 (2000) ir 1390 (2002) nustatytam lėšų ir ekonominių išteklių įšaldymui, kurias valstybės gali suteikti humanitariniais tikslais, pritarus Sankcijų komitetui.

40 2003 m. sausio 17 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1455 (2003), kuria siekiama pagerinti Rezoliucijos 1267 (1999) 4 punkto b papunktyje, Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktyje ir Rezoliucijos 1390 (2002) 1 ir 2 punktuose nustatytų priemonių įgyvendinimą. Remiantis Rezoliucijos 1455 (2003) 2 punktu, šios priemonės toliau bus tobulinamos po dvylikos mėnesių ar prireikus anksčiau.

41 Taryba, manydama, kad Bendrijai būtina imtis veiksmų šiai Saugumo Tarybos rezoliucijai 1452 (2002) įgyvendinti, 2003 m. vasario 27 d. priėmė Bendrąją poziciją 2003/140/BUSP dėl Bendrąja pozicija 2002/402/BUSP nustatytų ribojančių priemonių taikymo išimčių (OL L 53, p. 62). Šios bendrosios pozicijos 1 straipsnis numato, kad įgyvendindama Bendrosios pozicijos 2002/402/BUSP 3 straipsnyje nurodytas priemones, Europos bendrija atsižvelgs į išimtis, kurias taikyti leidžia Saugumo Tarybos rezoliucija 1452 (2002).

42 2003 m. kovo 27 d. Taryba priėmė Reglamentą (EB) Nr. 561/2003, iš dalies keičiantį, dėl lėšų ir kitų ekonominių išteklių įšaldymui taikomų išimčių, ginčijamą reglamentą (OL L 82, p. 1). Šio reglamento 4 konstatuojamojoje dalyje Taryba nurodo, kad, atsižvelgiant į Rezoliuciją 1452 (2002), reikia suderinti Bendrijos numatytas priemones.

43 Pagal Reglamento Nr. 561/2003 1 straipsnį:

„(Ginčijamas reglamentas) papildomas šiuo straipsniu:

„2a straipsnis

1. 2 straipsnis netaikomas lėšoms ir ekonominiams ištekliams, jeigu:

a) bet kuri kompetentinga valstybės narės institucija, kaip išvardyta II priede, suinteresuotojo fizinio arba juridinio asmens prašymu nustatė ir nusprendė, kad šios lėšos ir ekonominiai ištekliai yra:

i) reikalingi padengti esmines išlaidas, įskaitant mokėjimą už maisto produktus, nuomą arba turto įkeitimą, vaistus ir medicininį gydymą, mokesčius, išankstines draudimo įmokas ir komunalines paslaugas;

ii) skirti išskirtinai apmokėti pagrįstus profesinius mokesčius ir kompensuotinas sumas už patirtas išlaidas, susijusias su teisinių paslaugų teikimu;

iii) skirti išskirtinai apmokėti mokesčius arba paslaugų mokesčius už kasdieninį įšaldytų lėšų arba ekonominių išteklių aptarnavimą ir laikymą; arba

iv) reikalingi ypatingoms išlaidoms; ir

b) apie tokį sprendimą buvo pranešta Sankcijų komitetui; ir

c) i) jeigu sprendimas priimtas pagal a punkto i, ii arba iii papunkčius, Sankcijų komitetas per 48 valandas nuo pranešimo nepateikė prieštaravimo sprendimui; arba

ii) jeigu sprendimas priimtas pagal a punkto iv papunktį, Sankcijų komitetas pritarė sprendimui.

2. Asmenys, norintys pasinaudoti šio straipsnio 1 dalyje numatytomis nuostatomis, turi pateikti prašymą, adresuotą atitinkamai kompetentingai valstybės narės institucijai, kaip išvardyta II priede.

II priede išvardytos kompetentingos institucijos turi nedelsdamos pranešti prašymą pateikusiam asmeniui ir bet kokiems kitiems žinomiems tiesiogiai susijusiems asmenims, institucijoms ar organizacijoms, ar prašymas buvo patenkintas.

Kompetentinga institucija taip pat praneša kitoms valstybėms narėms, ar prašymas dėl tokios išimties buvo patenkintas.

3. Bendrijos viduje aptiktoms ir pervestoms lėšoms, skirtoms padengti išlaidas arba pripažintoms atitinkančiomis šio straipsnio reikalavimus, netaikomos tolesnės ribojančios priemonės pagal 2 straipsnį.

<...>“

44 2003 m. gegužės 19 d. Komisija priėmė Reglamentą (EB) Nr. 866/2003, aštuonioliktą kartą keičiantį ginčijamą reglamentą (OL L 124, p. 19). Pagal šio reglamento 1 straipsnį ir priedo 5 punktą ginčijamo reglamento I priedas iš dalies keičiamas taip, kad informacija apie ieškovą (žr. šio sprendimo 38 punktą) keičiama tokia informacija:

„Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed (taip pat žinomas kaip: a) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq; b) Ayadi Chafik, Ben Muhammad; c) Aiadi, Ben Muhammad; d) Aiady, Ben Muhammad; e) Ayadi Shafig Ben Mohamed; f) Ben Mohamed, Ayadi Chafig; g) Abou El Baraa); a) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Miunchenas, Vokietija; b) 129 Park Road, NW8, Londonas, Anglija; c) 28 Chaussée De Lille, Moskronas, Belgija; d) Darvingasse 1/2/58–60, Viena, Austrija; gimimo data: 1963 m. kovo 21 d.; gimimo vieta: Sfax, Tunisas; pilietybė: Tuniso, Bosnijos, Austrijos; paso Nr. E 423362, išduotas 1988 m. gegužės 15 d. Islamabade; nacionalinis identifikacijos Nr. 1292931; kita informacija: jo motinos vardas Medina Abid; šiuo metu jis yra Airijoje.“

45 2004 m. sausio 30 d. Komisija priėmė Reglamentą (EB) Nr. 180/2004, dvidešimt devintą kartą keičiantį ginčijamą reglamentą (OL L 28, p. 15). Pagal šio reglamento 1 straipsnį ir I priedo 4 punktą ginčijamo reglamento I priedas iš dalies keičiamas taip, kad informacija apie ieškovą (žr. šio sprendimo 38 punktą) keičiama tokia informacija:

„Ayadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed (dar žinomas kaip: a) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq; b) Ayadi Chafik, Ben Muhammad; c) Aiadi, Ben Muhammad;

d) Aiady, Ben Muhammad; e) Ayadi Shafig Ben Mohamed; f) Ben Mohamed, Ayadi Chafig; g) Abou El Baraa); a) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Miunchenas, Vokietija; b) 129 Park Road, NW8, Londonas, Anglija; c) 28 Chaussée De Lille, Moskronas, Belgija. Gimimo data: 1963 m. kovo 21 d. Gimimo vieta: Sfaksas, Tunisas. Pilietybė: a) Tuniso; b) Bosnijos. Paso Nr. E 423362, išduotas 1988 m. gegužės 15 d. Islamabade. Nacionalinis tapatybės Nr. 1292931. Kita informacija: jo motinos pavardė Medina Abid; šiuo metu jis gyvena Airijoje."

46 2004 m. sausio 30 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliucijos 1526 (2004), kuri numato, pirma, pagerinti Rezoliucijos 1267 (1999) 4 punkto b papunktyje, Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktyje ir Rezoliucijos 1390 (2002) 1 ir 2 punktuose nustatytų priemonių įgyvendinimą ir, antra, sustiprinti Sankcijų komiteto įgaliojimus. Remiantis Rezoliucijos 1526 (2004) 3 punktu šios priemonės bus vėl pagerintos po 18 mėnesių arba prireikus anksčiau.

47 Remiantis Rezoliucijos 1526 (2004) 18 punktu, Saugumo Taryba „skatina visas valstybes kiek įmanoma informuoti asmenis ir organizacijas, įtrauktus į (Sankcijų komiteto) sąrašą apie jų atžvilgiu priimtas priemones, apie (Sankcijų komiteto) gaires ir Rezoliuciją 1452 (2002)".

48 2005 m. liepos 29 d. Saugumo Taryba priėmė Rezoliuciją 1617 (2005). Ji, be kita ko, numato palikti galioti Rezoliucijos 1267 (1999) 4 punkto b papunkčiu, Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunkčiu ir Rezoliucijos 1390 (2002) 1 ir 2 punktais nustatytas priemones. Remiantis Rezoliucijos 1617 (2005) 21 punktu, siekiant jas sustiprinti, šios priemonės bus vėl iš naujo išnagrinėtos po 17 mėnesių arba prireikus anksčiau.

49 2006 m. sausio 17 d. Komisija priėmė Reglamentą (EB) Nr. 76/2006, šešiasdešimtą kartą keičiantį ginčijamą reglamentą (OL L 12, p. 7). Pagal šio reglamento 1 straipsnį ir priedo 8 punktą ginčijamo reglamento I priedas iš dalies keičiamas taip, kad informacija apie ieškovą (žr. šio sprendimo 45 punktą) keičiama tokia informacija:

„Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed Al-Ayadi (dar žinomas kaip: a) Bin Muhammad, Ayadi Chafiq; b) Ayadi Chafik, Ben Muhammad; c) Aiadi, Ben Muhammad; d) Aiady, Ben Muhammad; e) Ayadi Shafig Ben Mohamed; f) Ben Mohamed, Ayadi Chafig; g) Abou El Baraa). Adresas: a) Helene Meyer Ring 10-1415-80809, Miunchenas, Vokietija; b) 129 Park Road, NW8, Londonas, Anglija; c) 28 Chaussée De Lille, Moskronas, Belgija; d) Street of Provare 20, Sarajevas, Bosnija ir Hercegovina (paskutinis registracijos adresas Bosnijoje ir Hercegovinoje). Gimimo data: a) 1963 03 21; b) 1963 01 21. Gimimo vieta: Sfaksas, Tunisas. Pilietybė: a) Tuniso; b) Bosnijos ir Hercegovinos. Paso Nr.: a) E 423362, išduotas Islamabade 1988 05 15; b) 0841438 (Bosnijos ir Hercegovinos piliečio pasas išduotas 1998 12 30, nustojo galioti 2003 12 30). Nacionalinis asmens identifikavimo kodas: 1292931. Kita informacija: a) adresas Belgijoje – PO box; b) jo tėvo vardas ir pavardė – Mohamed, jo motinos vardas ir pavardė – Medina Abid; c) kaip pranešta, gyvena Dubline, Airijoje.“ (Pataisytas vertimas)

Procedūra

50 Ši byla buvo pradėta Ch. Ayadi ieškiniu Tarybai ir Komisijai dėl dalinio ginčijamo reglamento panaikinimo, Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje užregistruotu 2002 m. rugpjūčio 25 dieną.

51 Atskiru dokumentu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2002 m. spalio 25 d., Komisija, remdamasi Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsniu, pateikė prieštaravimą dėl priimtinumo. 2002 m. gruodžio

18 d. ieškovas pateikė savo pastabas dėl šio prieštaravimo. 2003 m. vasario 3 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismas (antroji kolegija) atmetė ieškinį kaip nepriimtiną, kiek jis buvo nukreiptas prieš Komisiją, ir priteisė iš ieškovo atlyginti su šia ieškinio dalimi susijusias bylinėjimosi išlaidas.

52 Atskiru dokumentu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2002 m. lapkričio 13 d., Ch. Ayadi pateikė teisinės pagalbos prašymą. 2003 m. vasario 3 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininkas skyrė Ch. Ayadi nemokamą teisinę pagalbą.

53 Atskiru dokumentu, užregistruotu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2003 m. sausio 8 d., Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pateikė prašymą leisti įstoti į bylą atsakovės pusėje. 2003 m. vasario 7 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininkas patenkino šį prašymą. Įstojusi į bylą šalis per nustatytą terminą pateikė savo paaiškinimus.

54 Atskiru dokumentu, užregistruotu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2003 m. liepos 24 d., Komisija pateikė prašymą leisti įstoti į bylą atsakovės pusėje. 2003 m. spalio 22 d. Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininko nutartimi jai buvo leista įstoti į bylą pagal Procedūros reglamento 116 straipsnio 6 dalį.

55 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (antroji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

56 Per 2005 m. spalio 25 d. posėdį šalys, išskyrus Jungtinę Karalystę, pateikė savo paaiškinimus žodžiu ir atsakė į Pirmosios instancijos teismo pateiktus klausimus.

Šalių reikalavimai

57 Ieškovas Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamo reglamento 2 straipsnį ir 4 straipsnį, kiek jis susijęs su 2 straipsniu,

— nepatenkinus pirmojo reikalavimo, panaikinti ginčijamo reglamento I priede pateiktą informaciją apie ieškovą,

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas.

58 Per posėdį ieškovas pažymėjo, kad jo ieškinys pareikštas dėl ginčijamo reglamento tiek, kiek šis reglamentas yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs, ir Pirmosios instancijos teismas tai pažymėjo posėdžio protokole.

59 Taryba, palaikoma Jungtinės Karalystės ir Komisijos, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

Dėl faktinių aplinkybių

60 Ieškovas pareiškia, kad jis yra Tuniso pilietis ir nuo 1997 metų kartu su sutuoktine, kuri taip pat yra Tuniso pilietė, ir dviem jų Airijos pilietybę turinčiais mažamečiais vaikais gyvena Airijoje. Jo banko sąskaitos Airijoje ir Jungtinėje Karalystėje buvo įšaldytos šių dviejų valstybių narių nutarimu. Ieškovas, pripažįstantis, kad Sankcijų komiteto buvo nurodytas kaip su Osama bin Ladenu susijęs asmuo, ginčija šios nuorodos pagrįstumą, tačiau pripažįsta, kad šis paneigimas nėra šio ieškinio dalykas.

Dėl teisės

1. *Dėl priimtinumo*

Šalių argumentai

61 Įstojimo į bylą paaiškinimuose Jungtinė Karalystė pažymi, kad ieškovo turtas buvo įšaldytas pagal Reglamentą Nr. 467/2001. Ginčijamas reglamentas paliko galioti turto įšaldymą, aiškiai nepakeisdamas ieškovo teisinės padėties Bendrijos teismų praktikos prasme (1981 m. lapkričio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *IBM prieš Komisiją*, 60/81, Rink. p. 2639, 9 punktas). Šiomis aplinkybėmis Jungtinė Karalystė teigia, kad ieškovas turėjo ginčyti Reglamentą Nr. 467/2001, o šis ieškinys dėl ginčijamo reglamento yra pareikštas praleidus terminą ir todėl nepriimtinas.

62 Per teismo posėdį ieškovas nurodė, kad Reglamento Nr. 467/2001, kaip ir Saugumo Tarybos rezoliucijos 1333 (2000), kurią šis reglamentas įgyvendino (žr. šio sprendimo 18 punktą), padariniai buvo griežtai apriboti laiko atžvilgiu. Atvirkščiai,

ginčijamo reglamento, kaip ir juo įgyvendinamos Saugumo Tarybos rezoliucijos 1390 (2002), numatančios tik galimybę ją peržiūrėti po dvylikos mėnesių (žr. šio sprendimo 30 punktą), padariniai nėra apriboti laiko atžvilgiu. Todėl ginčijamo reglamento priėmimas iš esmės pakeitė ieškovo teisinę padėtį.

63 Taryba nepanoro per posėdį pareikšti nuomonės šiuo klausimu. Tačiau Komisija sutiko su Jungtinės Karalystės teiginiu, kurios nuomone, Saugumo Tarybos rezoliucijų laikinasis pobūdis nėra svarbus Reglamentą Nr. 467/2001 ir ginčijamą reglamentą skiriantis elementas, nes visos šios rezoliucijos numato mechanizmą peržiūrėti jų taikymą po dvylikos mėnesių. Tai, kad ginčijamas reglamentas grindžiamas kitu teisiniu pagrindu nei Reglamentas Nr. 467/2001, taip pat nėra svarbu, nes, Komisijos nuomone, ieškovo teisinė padėtis nėra keičiama.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

64 Pagal Teisingumo Teismo statuto 40 straipsnio ketvirtąją pastraipą prašyme įstoti į bylą nurodomi paaiškinimai gali būti pateikiami tik vienos iš šalių reikalavimams paremti. Be to, pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 116 straipsnio 3 dalį įstojusi į bylą šalis turi priimti bylą tokią, kokia yra jos įstojimo metu.

65 Tačiau tarp reikalavimų Taryba nenurodė prieštaravimo dėl priimtinumo.

66 Todėl Jungtinė Karalystė ir Komisija negali prieštarauti dėl priimtinumo. Pirmosios instancijos teismas neprivalo išnagrinėti šiuo klausimu nurodytų teisinių pagrindų (žr. 1993 m. kovo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *CIRFS ir kt. prieš Komisiją*, C-313/90, Rink. p. I-1125, 22 punktą).

67 Tačiau pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką, vadovaujantis Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 113 straipsniu, Pirmosios instancijos teismas savo iniciatyva bet kuriuo metu gali apsvarstyti, ar viešosios tvarkos požiūriu nėra draudimo tęsti bylos nagrinėjimo, įskaitant ir nurodytojo įstojusių į bylą šalių (žr. 2005 m. balandžio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sniace prieš Komisiją*, T-88/01, Rink. p. II-1165, 52 punktą ir ten nurodomą Bendrijos teismų praktiką).

68 Šioje byloje įstojusių į bylą šalių nurodytas draudimas tęsti bylos nagrinėjimą yra susijęs su viešosios tvarkos klausimu dėl ieškinio priimtinumo (2004 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Italija prieš Komisiją*, C-298/00 P, Rink. p. I-4087, 35 punktas). Šį klausimą Pirmosios instancijos teismas gali nagrinėti savo iniciatyva.

69 Nors prieštaravimui dėl priimtinumo pagrįsti Jungtinė Karalystė rėmėsi šio sprendimo 61 punkte minėtu sprendimu *IBM prieš Komisiją*, iš esmės jis paremtas nusistovėjusia Teisingumo Teismo ir Pirmosios instancijos teismo praktika dėl patvirtinančiųjų aktų.

70 Pagal šią Bendrijos teismų praktiką ieškinys, pareikštas dėl ankstesnį aktą, kuris nebuvo ginčytas per nustatytą terminą, tik patvirtinančių aktų panaikinimo, yra nepriimtinas (1988 m. gruodžio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Irish Cement prieš Komisiją*, 166/86 ir 220/86, Rink. p. 6473, 16 punktas ir 1996 m. sausio 11 d. Sprendimo *Zunis Holding ir kt. prieš Komisiją*, C-480/93 P, Rink. p. I-1, 14 punktas). Aktas tik patvirtina ankstesnį aktą, jeigu jame, palyginti su ankstesniu, nėra naujų elementų ir jei asmens, kuriam šis ankstesnis aktas skirtas, padėtis nebuvo nagrinėta iš naujo (1978 m. kovo 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Herpels prieš Komisiją*, 54/77, Rink. p. 585, 14 punktas ir 2004 m. gruodžio 7 d. Teisingumo Teismo nutarties *Internationaler Hilfsfonds prieš Komisiją*, C-521/03, nepaskelbtos Rinkinyje, 47 punktas; 1997 m. spalio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *IPK*

prieš Komisiją, T-331/94, Rink. p. II-1665, 24 punktas ir 1998 m. gegužės 4 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *BEUC prieš Komisiją*, T-84/97, Rink. p. II-795, 52 punktas).

71 Šioje byloje konstatuotina, kad ginčijamas reglamentas yra naujas aktas, palyginti su Reglamentu Nr. 467/2001, ir kad šių reglamentų prieduose esančių asmenų, įskaitant ieškovą, padėtis buvo išnagrinėta iš naujo.

72 Visų pirma gerokai skiriasi šių dviejų reglamentų ir pavadinimai, ir preambulė bei materialinės nuostatos, o to savaime pakanka atmesti teiginį, kad vienas aktas tik patvirtina kitą. Pavyzdžiui, ginčijamo reglamento 1 straipsnyje pateikiamas „lėšų" apibrėžimas tiksliai neatitinka Reglamento Nr. 467/2001 1 straipsnyje esančio „lėšų" apibrėžimo, ir pirmasis reglamentas, be lėšų įšaldymo, numato „ekonominių išteklių" įšaldymą, kurio nenumatė antrasis reglamentas.

73 Pagal Bendrąją poziciją 2001/154 Reglamentas Nr. 467/2001 buvo priimtas siekiant Bendrijoje įgyvendinti Saugumo Tarybos rezoliuciją 1333 (2000), o pagal Bendrąją poziciją 2002/402 ginčijamas reglamentas buvo priimtas siekiant įgyvendinti Rezoliuciją 1390 (2002).

74 Rezoliucijoje 1390 (2002) ir Bendrojoje pozicijoje 2002/402 neginčijamai yra naujų elementų, palyginti su Rezoliucija 1333 (2000) ir su Bendrąja pozicija 2001 (154), ir pirmosios buvo priimtos vėl išnagrinėjus padėtį, susidariusią po antrųjų priėmimo. Tai pasakytina ir apie ginčijamą reglamentą, palyginti su Reglamentu Nr. 467/2001.

75 Todėl pagal Bendrosios pozicijos 2002/402 3 ir 7 konstatuojamąsias dalis Rezoliucija 1390 (2002) „pataiso sankcijų dėl <...> lėšų įšaldymo <...> taikymo sritį“, nustatytą Rezoliucija 1333 (2000), „todėl Europos Sąjungos ribojančios priemonės <...> turėtų būti pataisytos remiantis Rezoliucija 1390 (2002)“. Be to, pagal ginčijamo reglamento 2 ir 4 konstatuojamąsias dalis „Saugumo Taryba nusprendė, *inter alia*, <...> kad lėšų įšaldymo <...> taikymo apimtis turėtų būti pakoreguota“, todėl „būtina priimti Bendrijos teisės aktus“.

76 Konkrečiai kalbant, pagal Rezoliucijos 1333 (2002) 23 punktą joje numatytos priemonės taikomos 12 mėnesių laikotarpiu, o jam pasibaigus, Saugumo Taryba turėjo nustatyti, ar Talibanas jas įvykdė, ir nuspręsti, ar šios priemonės turi būti pratęstos ilgesniam laikotarpiui tomis pačiomis sąlygomis. Vadinasi, Rezoliucijoje 1390 (2002) yra naujas ir svarbus elementas, palyginti su Rezoliucija 1333 (2000), nes joje labai išplečiama taikymo sritis *ratione temporis*.

77 Todėl, priešingai nei teigia Jungtinė Karalystė ir Komisija, Rezoliucija 1390 (2002), Bendroji pozicija 2002/402 ir ginčijamas reglamentas aiškiai pakeitė ieškovo teisinę padėtį. Iš tikrųjų dėl šių aktų ieškovo lėšos lieka įšaldytos net ir pasibaigus Rezoliucijos 1333 (2002) 23 punkte numatytam 12 mėnesių laikotarpiui, o jei šie aktai nebūtų buvę priimti, visoms JTO valstybėms narėms nustatytas įpareigojimas, numatytas šioje rezoliucijoje, pasibaigus nagrinėjamam laikotarpiui būtų savaime nustojęs galios, o šią rezoliuciją įgyvendinantys Bendrijos aktai būtų tapę negaliojančiais.

78 Be kita ko, nors pagal Rezoliucijos 1390 (2002) 1 dalį Saugumo Taryba nusprendė „palikti galioti“ priemones, nustatytas Rezoliucija 1333 (2000), o taip nuspręsta jas iš naujo išnagrinėjus, kaip tai buvo galima numanyti iš šios rezoliucijos 23 punkto bei

kaip tai patvirtino Rezoliucijos 1390 (2002) 3 punktas, pagal kurį praėjus dvylikai mėnesių Saugumo Taryba peržiūri jame numatytas priemones.

79 Galiausiai Reglamentas Nr. 467/2001 buvo priimtas remiantis tik EB 60 ir EB 301 straipsniuose esančiu teisiniu pagrindu tuo laikotarpiu, kai nagrinėjamomis priemonėmis buvo siekiama nutraukti ar sumažinti ekonominius ryšius su trečiąja valstybe, o ginčijamas reglamentas buvo priimtas remiantis EB 60, EB 301 ir EB 308 straipsniuose esančiu teisiniu pagrindu tuo laikotarpiu, kai šios priemonės niekaip nebuvo susijusios su trečiosios valstybės teritorija ar vadovaujančiu režimu. Kitaip nei per posėdį teigė Komisija, šis nagrinėjamų aktų teisinio pagrindo pakeitimas, kuris buvo atliktas atsižvelgiant į tarptautinės padėties, dėl kurios Saugumo Taryba nustatė, o Bendrija įgyvendino šias sankcijas, raidą, yra naujas elementas ir reiškia, kad būtina iš naujo išnagrinėti ieškovo padėtį. Dėl to jo teisinė padėtis pasikeitė, suteikdama jam galimybę ieškinyje dėl panaikinimo pasiremti visiškai kitais teisės pagrindais ir argumentais (šiuo klausimu žr. 2005 m. rugsėjo 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Yusuf et Al Barakaat International Foundation prieš Komisiją*, T-306/01, Rink. p. II-3533, peržiūrimo apeliacine tvarka, toliau – byla *Yusuf*, 108–124 ir 125–170 punktus ir sprendimo *Kadi prieš Tarybą ir Komisiją*, T-315/01, Rink. p. II-3649, peržiūrimo apeliacine tvarka, toliau – byla *Kadi*, 87–135 punktus).

80 Iš to išplaukia, kad Jungtinės Karalystės ir Komisijos pareikštas prieštaravimas dėl priimtinumo turi būti atmestas.

81 Dėl kitų ieškinio priimtinumo sąlygų taip pat teismo iniciatyva pažymėtina, jog ieškovas įvardytas ginčijamo reglamento I priede, todėl jis yra tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su šiuo aktu pagal EB 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą, nors šis aktas ir yra bendro pobūdžio (šiuo klausimu žr. sprendimo *Yusuf* 186 punktą). Tad šis ieškinys yra priimtinas.

2. *Dėl esmės*

82 Savo reikalavimams pagrįsti ieškovas iš esmės nurodo tris pagrindus, susijusius, pirma, su Tarybos nekompetencija priimti ginčijamo reglamento 2 ir 4 straipsnius (toliau – ginčijamos nuostatos) bei piktnaudžiavimu įgaliojimais, antra, su pagrindinių subsidiarumo, proporcingumo ir pagarbos žmogaus teisėms principų pažeidimu ir, trečia, su esminių procedūros reikalavimų pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su nekompetencija bei piktnaudžiavimu įgaliojimais

Šalių argumentai

83 Ieškovo teigimu, EB 60 ir EB 301 straipsniai nesuteikė Tarybai įgaliojimų priimti ginčijamų nuostatų, nes Afganistano Talibano vyriausybė iširo iki jų priėmimo. Šios nuostatos leido tik imtis priemonių, kuriomis būtų siekiama esant reikalui pasirinktinai visiškai nutraukti arba iš dalies apriboti „ekonominius santykius su viena ar keletu trečiųjų šalių". Vadinasi, skirtingai nei Reglamentas Nr. 467/2001, numatęs ekonomines sankcijas Afganistanui, ginčijamas reglamentas taikytinas vien Osamos bin Ladeno bendrininkams, Al-Qaida tinklui ir Talibanui. Jie nėra nei trečiosios šalys, nei kurios nors Afganistano dalies vyriausybė.

84 Dėl EB 308 straipsnio ieškovas teigia, kad jis nesuteikia Tarybai įgaliojimų įpareigoti valstybes nares nustatyti ekonomines sankcijas fizinių asmenų atžvilgiu pažeidžiant jų pagrindines teises. Toks įgaliojimas pažeistų įgaliojimų ribas pagal siaurąja prasme aiškinamus EB 60 ir EB 301 straipsnius.

85 Todėl ginčijamų nuostatų priėmimas yra piktnaudžiavimas EB 60 ir EB 301 straipsnių Tarybai suteikiamais įgaliojimais.

86 Taryba prieštarauja ieškovo argumentams, remdamasi sprendimais *Yusuf* ir *Kadi*.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

87 Pirmosios instancijos teismas jau sprendimuose *Yusuf* (107–170 punktai) ir *Kadi* (87–135 punktai) nusprendė dėl Bendrijos kompetencijos pagal EB 60, 301 ir 308 straipsnius priimti tokias nuostatas, kokios yra ginčijamame reglamente, numatančias ekonominių ir finansinių sankcijų taikymą asmenims kovoje su tarptautiniu terorizmu, nenustačius jokio ryšio su trečiąja valstybe, kitaip nei pagal Reglamento Nr. 467/2001 nuostatas.

88 Šiuo atveju, kaip ieškovas aiškiai pripažino per posėdį atsakydamas į Pirmosios instancijos teismo klausimą, buvo išsamiai atsakyta į iš esmės identiškus šalių argumentus šiuo klausimu nagrinėjamoje byloje (dėl analogiškų argumentų, kuriuos šalys nurodė byloje, kur buvo priimtas sprendimas *Yusuf*, žr. šito sprendimo 80–106 punktus, o dėl argumentų, kuriuos šalys nurodė byloje, kur buvo priimtas sprendimas *Kadi*, žr. šito sprendimo 64–86 punktus).

89 Baigdamas savo samprotavimus Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog „institucijos ir Jungtinė Karalystė teisingai mano, kad Taryba buvo kompetentinga priimti ginčijamą reglamentą, kuriuo Bendrijoje įgyvendinamos ekonominės ir

finansinės sankcijos, numatytos Bendroje pozicijoje 2002/402, kartu remdamasi EB 60, 301 ir 308 straipsniais (sprendimo *Yusuf* 170 punktas ir sprendimo *Kadi* 135 punktas).

90 Todėl iš esmės dėl tų pačių priežasčių, kokios nurodytos sprendimuose *Yusuf* ir *Kadi*, ieškovo kaltinimai, susiję su Bendrijos nekompetencija, yra atmestini (dėl Bendrijos teismo teisės motyvuoti sprendimą nurodant ankstesnį sprendimą, kuriame sprendžiami iš esmės identiški klausimai, žr. 2005 m. spalio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Crailsheimer Volksbank*, C-229/04, Rink. p. I-9273, 47–49 punktus).

91 Kaltinimas piktnaudžiavimu įgaliojimais, dėl kurio ši byla skiriasi nuo tų, kuriose buvo priimti sprendimai *Yusuf* ir *Kadi*, taip pat atmestinas, nes jis pateiktas tiesiog kaip kitų su kompetencija susijusių ieškovo kaltinimų pasekmė.

92 Todėl visas pirmasis teisinis pagrindas yra atmestinas.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su pagrindinių subsidiarumo, proporcingumo ir pagarbos žmogaus teisėms principų pažeidimu

Šalių argumentai

93 Pirmąja pagrindo dalimi ieškovas teigia, jog ginčijamos nuostatos pažeidžia subsidiarumo principą, nes jomis reikalaujama, kad valstybės narės, vykdydamos įsipareigojimus pagal Bendrijos teisę, priimtų priemones, kurias pagal tarptautinę teisę jos gali pasirinkti taikyti arba ne.

94 Šiuo atžvilgiu ieškovas nurodo, kad Jungtinių Tautų Chartijos 25 ir 41 straipsniai, aiškinami atsižvelgiant į šios organizacijos principus, ypač į valstybių narių suverenios lygybės principą, įtvirtintą šios Chartijos 2 straipsnio 1 punkte, neįpareigoja JTO valstybių narių taikyti tokių priemonių, kurių Saugumo Taryba „pareikalauja" imtis. Valstybės narės, atvirkščiai, gali laisvai pasirinkti būdą, kaip įgyvendinti šį reikalavimą.

95 Priešingai Tarybos aiškinimams, Saugumo Tarybos rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktis ir 17 punktas, įpareigojantis JTO nares ir Bendrijos institucijas, prieštarauja pagrindinėms tarptautinės teisės normoms ir pirmiausia Visuotinės žmogaus teisių deklaracijos, kurią 1948 m. gruodžio 10 d. priėmė Jungtinių Tautų Generalinė Asamblėja, 7, 8, 17, 22 ir 23 straipsniams, nes leidžia Sankcijų komitetui įpareigoti Jungtinių tautų nares iš jo nurodyto fizinio asmens atimti visus finansinius išteklius, nesuteikiant suinteresuotajam asmeniui teisės sužinoti šios priemonės priežasčių nei ją pagrindžiančių įrodymų ir nesuteikiant teisės kreiptis į nepriklausomą ar teisminį organą, galintį nuspręsti dėl priemonės pagrįstumo.

96 Be to, net jei ginčijamos Saugumo Tarybos rezoliucijos įpareigotų valstybes nares, Taryba nepaaiškina, kodėl ji pati privalėjo veikti vietoje jų nagrinėjamu klausimu.

97 Antrąja pagrindo dalimi ieškovas teigia, kad ginčijamos nuostatos pažeidžia proporcingumo principą tiek, kiek dėl jų poveikio iš fizinio asmens atimamos bet kokios pajamos ir bet kokia socialinė pagalba ir galiausiai bet kokia jo ir šeimos pragyvenimo priemonė. Tokios priemonės nėra būtinos net ir siekiant atimti išteklius iš Osamos bin Ladeno.

98 Trečiąja pagrindo dalimi ieškovas teigia, kad ginčijamos nuostatos pažeidžia pagrindines teises, pirmiausia Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių konvencijos (toliau – EŽTK) pirmojo papildomo protokolo 1 straipsnyje įtvirtintą teisę naudotis savo turtu ir EŽTK 6 straipsnyje įtvirtintą teisę į teisminį bylos nagrinėjimą. Šių priemonių, jo nuomone, prieštaraujančių valstybių narių konstitucinėms tradicijoms, pasekmė yra tai, kad ieškovas yra priverstas vogti, jog išgyventų, o tai yra žeminantis jo orumą elgesys, draudžiamas EŽTK 3 straipsniu, ir atsisakymas gerbti jo orumą, pažeidžiantis EŽTK 8 straipsnį.

99 Konkrečiau kalbėdamas apie tariamą teisės naudotis savo turtu pažeidimą, ieškovas per posėdį pripažino, kad jis turi būti vertinamas tik atsižvelgiant į šiuo metu galiojančius teisės aktus, kaip tai buvo nuspręsta sprendimuose *Yusuf* (287 punktas) ir *Kadi* (236 punktas), vadinasi, reikia atsižvelgti į aiškias lėšų įšaldymo išimtis ir nukrypti leidžiančias nuostatas, numatytas Reglamentu Nr. 561/200, priimtas po to, kai buvo pareikštas šis ieškinys.

100 Šiuo atžvilgiu ieškovas pripažino, kad Airijos valdžios institucijos jam teikė socialines išmokas, būtinas užtikrinti pagrindines išlaidas, todėl iš jo nebuvo atimti visi pragyvenimo ištekliai ar priemonės. Vis dėlto ginčijamas reglamentas, net ir iš dalies pakeistas Reglamentu Nr. 561/2003, jam neleidžia gauti kitų socialinių lengvatų, neleidžia normaliai gyventi ir pavertė jo gyvenimą visiškai priklausomą nuo Airijos valstybės. Ieškovas būtent teigė, kad ginčijamo reglamento 2 straipsnis neleido jam užsiimti jokia profesine veikla pagal darbo sutartį ar savarankiškai. Pavyzdžiui, buvo atsisakyta jam išduoti taksi vairuotojo pažymėjimą. Bet kuriuo atveju jam neįmanoma išsinuomoti automobilio ar gauti užmokestį iš klientų, nes tai reikštų naudojimąsi lėšomis ar ekonominiais ištekliais šios nuostatos prasme.

101 Konkrečiau kalbėdamas apie tariamą teisės į teisminį bylos nagrinėjimą pažeidimą, ieškovas per posėdį pripažino, kad nagrinėjamu atveju Pirmosios instancijos teismo atliekama teisminė kontrolė, kiek ji netiesiogiai susijusi su nagrinėjamomis Saugumo Tarybos rezoliucijomis, turi tik patikrinti, ar laikytasi *jus cogens*, t. y. viršesnių tarptautinės teisės normų, kaip buvo nuspręsta sprendimuose *Yusuf* (276 ir paskesni punktai) ir *Kadi* (225 ir paskesni punktai).

102 Ieškovas vis dėlto teigė, kad išvadas, kurias Pirmosios instancijos teismas padarė sprendimuose *Yusuf* (ypač 344 ir 355 punktuose) ir *Kadi* (ypač 289 ir 290 punktuose) netaikytinos šioje byloje nagrinėjamam atvejui. Pirma jo lėšų įšaldymas, priešingai nei buvo nuspręsta minėtuose dviejuose sprendimuose, turėtų būti laikomas ne laikina apsaugos priemone, o tikra konfiskacija. Antra, nėra efektyvaus Saugumo Tarybos sprendimu priimtų lėšų įšaldymo priemonių patikrinimo mechanizmo, todėl jo turtas gali likti įšaldytas visam gyvenimui. Šiuo požiūriu ieškovas nurodo, kad jis veltui stengėsi įtikinti Saugumo Tarybą pakeisti savo poziciją jo atžvilgiu. 2004 m. vasario 5 d. ir gegužės 19 d. jis nusiuntė Airijos valdžios institucijoms du prašymus padėti, kad būtų išbrauktas iš Sankcijų komiteto sąrašo. 2005 m. spalio 10 d. laišku šios valdžios institucijos pranešė, kad jo byla tebėra tiriama, neleisdamos suprasti, kad imsis kokių nors priemonių jo naudai.

103 Taryba, palaikoma įstojusių į bylą asmenų, prieštarauja ieškovo argumentams, remdamasi sprendimais *Yusuf* ir *Kadi*.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

104 Visų pirma nagrinėtina pirma pagrindo dalis, o vėliau kartu nagrinėtinos antra ir trečia pagrindo dalys. Iš tikrųjų nustatant, ar ginčijamu reglamentu pažeistos ieškovo

pagrindinės teisės, būtina įvertinti, ar laikytasi proporcingumo principo atsižvelgiant į šiuo aktu siekiamą tikslą (generalinio advokato P. Léger išvados sujungtose bylose C-317/04 ir C-318/04, *Parlamentas prieš Tarybą*, 2006 m. gegužės 30 d. Sprendimas, Rink. p. I-4721, I-4724, 107 punktas).

— Dėl pirmos pagrindo dalies, susijusios su subsidiarumo principo pažeidimu

105 Ieškovas iš esmės teigia, kad net jei EB 60, 301 ir 308 straipsniais galima pagrįsti pagrindinę Bendrijos kompetenciją priimti byloje nagrinėjamas priemones (pirmos pagrindo dalies klausimas), valstybės narės geriausiai gali įvertinti, kokių konkrečių priemonių reikia įgyvendinti Saugumo Tarybos rezoliuciją. Taryba, priimdama ginčijamą reglamentą, apribojo jų pasirinkimo laisvę ir pažeidė subsidiarumo principą.

106 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad subsidiarumo principas yra įtvirtintas EB 5 straipsnio antrojoje pastraipoje, pagal kurią Bendrija imasi veiksmų srityse, kurios nepriklauso jos išimtinei kompetencijai, tik tuomet, kai siūlomo veiksmo tikslų valstybės narės negali deramai pasiekti, o Bendrija dėl siūlomo veiksmo masto arba poveikio juos pasiektų geriau.

107 Pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką Bendrijos teismas tikrina aktų teisėtumą atsižvelgdamas į šį bendrąjį principą (šiuo klausimu žr. 2002 m. gruodžio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *British American Tobacco (Investments) ir Imperial Tobacco* C-491/01, Rink. p. I-11453, 177–185 punktus ir 2005 m. balandžio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Belgija prieš Komisiją*, C-110/03, Rink. p. I-2801, 58 punktą; 2003 m. spalio 23 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Van den Bergh Foods prieš Komisiją*, T-65/98, Rink. p. II-4653, 197 ir 198 punktus).

108 Vis dėlto Pirmosios instancijos teismas mano, kad šiuo bendruoju principu negalima remtis EB 60 ir 301 straipsnių taikymo srityje, net ir darant prielaidą, kad ji nepatenka į išimtinę Bendrijos kompetenciją (šiuo atžvilgiu žr. EB 60 straipsnio 2 dalį).

109 Iš tikrųjų, kalbant apie ekonominių santykių su trečiosiomis šalimis visišką nutraukimą arba dalinį apribojimą, pačios šios nuostatos numato Bendrijos įsikišimą, jei pagal bendrąją poziciją arba bendruosius veiksmus, priimtus pagal Europos Sąjungos sutarties nuostatas, susijusias su bendra užsienio ir saugumo politika (BUSP), „manoma, kad Bendrijai reikia“ imtis veiksmų.

110 EB 60 ir 301 straipsnių taikymo srityje EB sutartis suteikia Sąjungai įgaliojimus nustatyti, ar reikalingas Bendrijos veiksmas. Toks nustatymas patenka į Sąjungos diskrecijos sritį. Jis nenumato privatiems asmenims teisės, remiantis EB 5 straipsnio antrojoje pastraipoje įtvirtintu subsidiarumo principu, ginčyti Bendrijos veiksmų, kurių ji ėmėsi pagal Sąjungos BUSP bendrąją poziciją ar bendrąjį veiksmą, teisėtumo.

111 Be to, kadangi Pirmosios instancijos teismas sprendimuose *Yusuf* (158 ir paskesni punktai) ir *Kadi* (122 ir paskesni punktai) pripažino, kad EB 60 ir 301 straipsnių taikymo sritis, pasinaudojant papildomu EB 308 straipsnio teisiniu pagrindu, gali būti išplėsta ekonominėms ir finansinėms sankcijoms prieš privačius asmenis kovoje su tarptautiniu terorizmu priimti, net kai nenustatyta jokio ryšio su trečiąja valstybe, iš to būtinai išplaukia, kad pagal šiuos straipsnius, vadovaujantis Sąjungos BUSP bendrąja pozicija arba bendruoju veiksmu, priimtų Bendrijos priemonių teisėtumo privatūs asmenys taip pat negali ginčyti, remdamiesi subsidiarumo principu.

112 Bet kuriuo atveju, net darant prielaidą, kad subsidiarumo principas yra taikomas byloje nagrinėjamomis aplinkybėmis, akivaizdu, kad taip pat visas JTO nares įpareigojančias Saugumo Tarybos rezoliucijas vienodai įgyvendinti visose valstybėse narėse geriausia Bendrijos, o ne nacionaliniu lygiu.

113 Galiausiai, kalbant apie kaltinimą, kad Taryba pakenkė valstybių narių pasirinkimo laisvei, pažymėtina, jog Komisija teisingai pabrėžė, kad Bendroji pozicija Nr. 2002/402 atspindi bendrą valstybių narių vertinimą, jog Bendrijos veiksmas buvo būtinas tam, kad būtų įgyvendintas Saugumo Tarybos nutarimas dėl lėšų įšaldymo. Kaip pažymi Jungtinė Karalystė, kadangi valstybės narės pačios pasirinko įsipareigojimus pagal Jungtinių Tautų Chartiją įvykdyti Bendrijos veiksmu, Taryba neturėtų būti kaltinama, kad vykdydama jų valią pakenkė jų pasirinkimo laisvei.

114 Todėl pirma pagrindo dalis yra atmestina.

— Dėl antros ir trečios antrojo pagrindo dalių, susijusių su proporcingumo principo ir pagarbos žmogaus teisėms pažeidimu

115 Išskyrus specifinį teisės klausimą, kuris toliau nagrinėjamas šio sprendimo 156 punkte, Pirmosios instancijos teismas jau sprendimuose *Yusuf* (226–346 punktai) ir *Kadi* (176–291 punktai) nusprendė dėl visų teisės klausimų, kuriuos šalys nurodo šios bylos antroje ir trečioje antrojo pagrindo dalyse.

116 Šiais klausimais Pirmosios instancijos teismas būtent konstatavo:

— tarptautinės teisės požiūriu JTO valstybių narių įsipareigojimai pagal Jungtinių Tautų Chartiją yra neginčijamai svarbesni nei bet kurie kiti vidaus ar tarptautinės sutarčių teisės įsipareigojimai, įskaitant Europos Tarybos narių įsipareigojimus pagal EŽTK ir tų narių, kurios taip pat yra Bendrijos narės, įsipareigojimus pagal EB sutartį (sprendimų *Yusuf* 231 punktas ir *Kadi* 181 punktas);

— ši viršenybė taikoma Saugumo Tarybos rezoliucijose esantiems nutarimams pagal Jungtinių Tautų Chartijos 25 straipsnį (sprendimų *Yusuf* 234 punktas ir *Kadi* 184 punktas);

— nors Bendrija nėra Jungtinių Tautų narė, jai turėtų būti privalomi Jungtinių Tautų Chartijos įpareigojimai taip pat, kaip ir jos valstybėms narėms, pagal jos Steigimo sutartį (sprendimų *Yusuf* 243 punktas ir *Kadi* 193 punktas);

— pirma, Bendrija negali pažeisti savo valstybių narių įsipareigojimų pagal Jungtinių Tautų Chartiją arba trukdyti juos įgyvendinti ir, antra, remiantis Sutartimi, kuria ji buvo įsteigta, Bendrija, vykdydama savo kompetenciją, turi priimti visas reikalingas nuostatas, kad jos valstybės narės galėtų vykdyti šiuos įsipareigojimus (sprendimų *Yusuf* 254 punktas ir *Kadi* 204 punktas);

— todėl ieškovų argumentai, grindžiami, pirma, Bendrijos teisinės sistemos nepriklausomybe nuo Jungtinių Tautų ir, antra, būtinumu Saugumo Tarybos

rezoliucijas perkelti į valstybių narių vidaus teisę, remiantis konstitucinėmis nuostatomis ir pagrindiniais šios teisės principais, yra atmestini (sprendimų *Yusuf* 258 punktas ir *Kadi* 208 punktas);

— ginčijamas reglamentas, priimtas atsižvelgiant į Bendrąją poziciją 2002/402, Bendrijos lygmeniu įgyvendina valstybių narių, kaip JTO narių, įsipareigojimą įgyvendinti, prireikus – Bendrijos teisės aktu, Osamos bin Ladeno, Al-Qaida organizacijos ir Talibano narių bei kitų su jais susijusių asmenų, grupių ar organizacijų atžvilgiu nustatytas sankcijas, kurios buvo patvirtintos ir vėliau sugriežtintos keliomis Saugumo Tarybos rezoliucijomis, priimtomis pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių (sprendimų *Yusuf* 264 punktas ir *Kadi* 213 punktas);

— šiomis aplinkybėmis institucijos veikė remdamosi ribota kompetencija, neturėdamos jokios autonominės diskrecijos (sprendimų *Yusuf* 265 punktas ir *Kadi* 214 punktas);

— atsižvelgiant į išdėstytus argumentus, tvirtinimas, kad Pirmosios instancijos teismas turi kompetenciją netiesiogiai kontroliuoti Saugumo Tarybos arba Sankcijų komiteto sprendimų teisėtumą, taikydamas Bendrijos teisinėje sistemoje pripažintų pagrindinių teisių apsaugos standartus, nėra pagrįstas nei pagal tarptautinę, nei pagal Bendrijos teisę (sprendimų *Yusuf* 272 punktas ir *Kadi* 221 punktas);

— todėl nagrinėjamos Saugumo Tarybos rezoliucijos iš principo nepatenka į Pirmosios instancijos teismo teisminę kontrolę ir jam neleidžiama, net ir

netiesiogiai, nagrinėti jų teisėtumo Bendrijos teisės atžvilgiu; tačiau Pirmosios instancijos teismas privalo kiek įmanoma aiškinti ir taikyti šią teisę taip, kad ji atitiktų valstybių narių įsipareigojimus pagal Jungtinių Tautų Chartiją (sprendimų *Yusuf* 276 punktas ir *Kadi* 225 punktas);

— vis dėlto Pirmosios instancijos teismas turi teisę netiesiogiai kontroliuoti nagrinėjamų Saugumo Tarybos rezoliucijų teisėtumą *jus cogens* normų, suprantamų kaip viršesnių viešosios tarptautinės teisės normų sistema, kuri privaloma visiems tarptautinės teisės subjektams, įskaitant JTO įstaigas, ir nuo kurios neįmanoma nukrypti, atžvilgiu (sprendimų *Yusuf* 277 punktas ir *Kadi* 226 punktas);

— lėšų įšaldymas, numatytas ginčijamame reglamente, nepažeidžia nei suinteresuotųjų asmenų pagrindinės teisės naudotis savo turtu, nei bendrojo proporcingumo principo, atsižvelgiant į visuotinės pagrindinių žmogaus teisių apsaugos standartus, kurie yra *jus cogens* normos (sprendimų *Yusuf* 288 ir 289 punktai ir *Kadi* 237 ir 238 punktai)

— kadangi nagrinėjamos Saugumo Tarybos rezoliucijos nenumato suinteresuotųjų asmenų teisės būti išklausytiems Sankcijų komiteto iki jų įtraukimo į ginčijamą asmenų sąrašą ir kadangi jokia imperatyvi tarptautinės viešosios teisės norma nereikalauja išankstinio suinteresuotųjų asmenų išklausymo esant šios bylos aplinkybėms, argumentai dėl tariamo šios teisės pažeidimo turi būti atmesti (sprendimų *Yusuf* 306, 307 ir 321 punktai ir *Kadi* 261 bei 268 punktai);

— konkrečiau kalbant, šios bylos aplinkybėmis, nagrinėjant suinteresuotųjų asmenų disponavimą savo turtu ribojančią apsaugos priemonę, Pirmosios instancijos teismas mano, kad pagarba pagrindinėms jų teisėms neįpareigoja

informuoti apie prieš juos pateiktus faktus bei įrodymus, jei Saugumo Taryba ar jos Sankcijų komitetas mano, kad tai prieštarautų tarptautinės bendrijos saugumo interesams (sprendimų *Yusuf* 320 punktas ir *Kadi* 274 punktas);

— Bendrijos institucijos taip pat neturėjo išklausyti suinteresuotųjų asmenų iki priimant ginčijamą reglamentą (sprendimo *Yusuf* 239 punktas) arba jį priimant ir įgyvendinant (sprendimo *Kadi* 259 punktas);

— nagrinėdamas ieškinį dėl ginčijamo reglamento panaikinimo, Pirmosios instancijos teismas vykdo visapusišką ginčijamo reglamento teisėtumo kontrolę Bendrijos institucijų veiksmams taikomų kompetencijos ir išorinio teisėtumo taisyklių bei esminių procedūros reikalavimų atžvilgiu; Pirmosios instancijos teismas taip pat vykdo ginčijamo reglamento teisėtumo kontrolę Saugumo Tarybos rezoliucijų, kurias turi įgyvendinti šis reglamentas, atžvilgiu, pirmiausia formalios ir materialios atitikties, vidinio suderinamumo bei proporcingumo aspektu; Pirmosios instancijos teismas taip pat kontroliuoja ginčijamo reglamento ir netiesiogiai nagrinėjamų Saugumo Tarybos rezoliucijų teisėtumą *jus cogens* normoms priklausančių viršesnių tarptautinės teisės normų, ypač privalomų visuotinės žmogaus teisių apsaugos normų, atžvilgiu (sprendimų *Yusuf* 334, 335 ir 337 punktai ir *Kadi* 279, 280 ir 282 punktai);

— tačiau Pirmosios instancijos teismas neturi teisės netiesiogiai kontroliuoti pačių nagrinėjamų Saugumo Tarybos rezoliucijų atitikties pagrindinėms asmens teisėms, kurias saugo Bendrijos teisinė sistema; taip pat Pirmosios instancijos teismas neturi teisės tikrinti, ar Saugumo Taryba nėra padariusi akivaizdžios klaidos, vertindama faktus ir įrodymus, kuriais ji pagrindė priimtas priemones,

bei netiesiogiai kontroliuoti, išskyrus tam tikras ankstesnėje įtraukoje apibrėžtas ribas, šių priemonių tinkamumo bei proporcingumo (sprendimų *Yusuf* 338 ir 339 punktai ir *Kadi* 283 ir 284 punktai);

— todėl Saugumo Tarybai nepripažinus, kad tikslinga įsteigti nepriklausomą tarptautinį teismą, kompetentingą nagrinėti ieškinius dėl Sankcijų komiteto priimtų individualių sprendimų, suinteresuotieji asmenys negali pasinaudoti jokiu teisminės gynybos būdu (sprendimų *Yusuf* 340 punktas ir *Kadi* 285 punktas);

— tokia prieš tai esančioje įtraukoje konstatuota ieškovų teisminės gynybos spraga pati savaime neprieštarauja *jus cogens* normoms, nes: a) teisė kreiptis į teismą nėra absoliuti; b) nagrinėjamu atveju suinteresuotųjų asmenų teisės kreiptis į teismą apribojimas, išplaukiantis iš imuniteto nuo teismų jurisdikcijos, kuriuo Jungtinių Tautų valstybių narių vidaus teisėje iš principo naudojamasi Saugumo Tarybos rezoliucijose, priimtose pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių, yra neatskiriamas nuo šios teisės; c) toks apribojimas pateisinamas tiek sprendimų, kuriuos Saugumo Taryba turi priimti pagal minėtą VII skyrių, pobūdžiu, tiek siekiamu teisėtu tikslu; ir d) nesant tarptautinio teismo, kompetentingo kontroliuoti Saugumo Tarybos teisės aktų teisėtumą, tokio organo, koks yra Sankcijų komitetas, įsteigimas ir teisės aktuose numatyta galimybė į jį kreiptis bet kuriuo momentu dėl bet kurio atskiro atvejo peržiūrėjimo, pasinaudojant formaliu mechanizmu, įtraukiančiu atitinkamas vyriausybes, yra kitas protingas būdas tinkamai ginti pagrindines ieškovų teises, kurios pripažįstamos *jus cogens* (sprendimų *Yusuf* 341–345 punktai ir *Kadi* 286–290 punktai);

— argumentai, kuriais remiasi ieškovai, grįsdami tariamą jų teisės kreiptis į teismą pažeidimą, turi būti atmesti (sprendimų *Yusuf* 346 punktas ir *Kadi* 291 punktas).

117 Kaip ieškovas aiškiai pripažino per posėdį, Pirmosios instancijos teismas, nagrinėdamas bylas *Yusuf* ir *Kadi*, išsamiai atsakė į raštu šalių pateiktus antroje ir trečioje antrojo pagrindo dalyse nurodytus ir iš esmės identiškus nagrinėjamiems šioje byloje teisinius argumentus (dėl šalių nurodomų analogiškų argumentų byloje, kurioje buvo priimtas sprendimas *Yusuf*, žr. šio sprendimo 190–225 punktus, o dėl šalių nurodomų analogiškų argumentų byloje, kurioje buvo priimtas sprendimas *Kadi*, žr. šio sprendimo 138–175 punktus). Ypač taip pasakytina apie ieškovų argumentus, kad valstybėms narėms Saugumo Tarybos rezoliucijos tariamai yra neprivalomos (šio sprendimo 94 punktas), nagrinėjamos rezoliucijos neatitinka pagrindinių tarptautinės teisės normų dėl žmogaus teisių apsaugos (šio sprendimo 95 punktas) ir kad tariamai pažeistos EŽTK garantuojamos pagrindinės teisės (šio sprendimo 98 punktas), pirmiausia proporcingumo aspektu (šio sprendimo 97 punktas), bei teisė į teisminę gynybą (šio sprendimo 101 punktas).

118 Atsakant į ieškovo per posėdį konkrečiau suformuluotus argumentus dėl, pirma, tariamo lėšų įšaldymo išimčių ir nukrypti leidžiančių nuostatų, numatytų Reglamentu Nr. 561/200, neveiksmingumo pirmiausia profesinės veiklos vykdymo atžvilgiu (šio sprendimo 99 ir 100 punktai) ir, antra, tariamo išvadų, dėl suinteresuotųjų asmenų teisminės gynybos spragos atitikimo *jus cogens*, kurias Pirmosios instancijos teismas padarė bylose *Yusuf* ir *Kadi*, netinkamumo nagrinėjamu atveju (šio sprendimo 101 ir 102 punktai), reikia pažymėti keletą toliau pateikiamų dalykų.

119 Pirmiausia, kalbant apie tariamą lėšų įšaldymo išimčių ir nukrypti leidžiančių nuostatų neveiksmingumą, primintina, kad ginčijamo reglamento 2a straipsnis, įtrauktas į šį reglamentą Reglamentu Nr. 561/2003, priimtu po Saugumo Tarybos rezoliucijos 1452 (2002) priėmimo, be kitų išimčių ir nukrypti leidžiančių nuostatų numato, kad suinteresuotųjų asmenų prašymu ir jei Sankcijų komitetas tiesiogiai tam neprieštarauja, kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos paskelbia, kad lėšų ar ekonominių išteklių įšaldymo netaikys lėšoms ir ekonominiams ištekliams, jeigu yra nustatyta, kad jie „reikalingi padengti esmines išlaidas, įskaitant mokėjimą už maisto produktus, nuomą arba turto įkeitimą, vaistus ir medicininį gydymą, mokesčius, išankstines draudimo įmokas ir komunalines paslaugas“ (žr. šio

sprendimo 43 punktą). Žodžio „įskaitant“, kuris buvo perimtas iš Rezoliucijos 1452 (2002), vartojimas nurodo, kad nei ši rezoliucija, nei Reglamentas Nr. 561/2003 ribotai ar išsamiai nevardija „esminių išlaidų“, kurias galima atleisti nuo lėšų įšaldymo. Vadinasi, išlaidų, galinčių atitikti tokią kvalifikaciją, nustatymas paliktas daugiausia kompetentingų nacionalinių institucijų, atsakingų už ginčijamo reglamento įgyvendinimą, vertinimui, prižiūrint Sankcijų komitetui. Be to, Sankcijų komiteto aiškiu leidimu taip pat gali būti leista naudotis lėšomis, reikalingomis bet kokioms „ypatingoms išlaidoms“.

120 Aišku, kad pagal šias nuostatas 2003 m. rugpjūčio mėnesį Airija paprašė ir gavo Sankcijų komiteto sutikimą pervesti ieškovui socialinės paramos išmokas, kurios leistų užtikrinti jo bei šeimos pagrindinius poreikius. 2003 m. gruodžio mėnesį Sankcijų komitetas leido Airijai padidinti tokias ieškovui pervedamas išmokas, atsižvelgiant į Airijos nacionalinio biudžeto padidėjimą. Akivaizdu, kad visiškai nesiekiant nehumaniškai elgtis su ieškovu arba jį žeminti, lėšos įšaldytos kiek įmanoma atsižvelgiant į jo pagrindinius poreikius ir teises (šiuo klausimu žr. sprendimų *Yusuf* 291 ir 312 punktus ir *Kadi* 240 ir 265 punktus).

121 Be to, aišku, reikia pripažinti, kad ieškovo lėšų įšaldymas, išskyrus ginčijamo reglamento 2a straipsnyje numatytas išimtis ir nukrypti leidžiančias nuostatas, yra ypač drastiška priemonė jo atžvilgiu, galinti net trukdyti normalų socialinį gyvenimą ir paversti jį visiškai priklausomą nuo Airijos institucijų teikiamos socialinės paramos.

122 Vis dėlto primintina, kad ši priemonė yra sankcijų, Saugumo Tarybos nustatytų Osamos bin Ladeno, Al-Qaida organizacijos ir Talibano narių bei kitų su jais susijusių asmenų, grupių ar organizacijų atžvilgiu, siekiant užkirsti kelią bet kokiems tokio pobūdžio kaip 2001 m. rugsėjo 11 d. JAV įvykdyti teroristiniai išpuoliai aktams, išraiška (sprendimų *Yusuf* 295 ir 297 punktai ir *Kadi* 244 ir 246 punktai).

123 Visos tokios sankcijų priemonės pagal apibrėžimą apima poveikį nuosavybės teisei ir laisvam profesinės veiklos vykdymui, taip padarydamos žalos asmenims, kurie visiškai neatsako už padėtį, dėl kurios imtasi sankcijų (1996 m. liepos 30 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Bosphorus*, C-84/95, Rink. p. I-3953, 22 punktas). Šias sankcijas numatančiais teisės aktais siekiamų tikslų svarba pateisina šią, nors ir didelę, žalą tam tikriems ūkio subjektams (minėto sprendimo *Bosphorus* 23 punktas).

124 Šio sprendimo 123 punkte minėtame sprendime *Bosphorus* Teisingumo Teismas nusprendė, kad asmeniui, kurio gyvenamoji vieta yra Jugoslavijos Federacinėje Respublikoje, priklausančio, tačiau išnuomoto „nekaltam“ ir sąžiningam užsienio ūkio subjektui orlaivio konfiskavimas nepažeidė Bendrijos teisės pripažįstamų pagrindinių teisių, atsižvelgiant į tarptautinės bendrijos pamatinio bendrojo intereso tikslą nutraukti karo padėtį regione ir masinius žmogaus teisių ir tarptautinės humanitarinės teisės pažeidimus Bosnijos ir Hercegovinos Respublikoje. 2005 m. birželio 30 d. Sprendime *Bosphorus prieš Airiją* (Nr. 45036/98, dar nepaskelbta *Recueil des arrêts et décisions*), Europos žmogaus teisių teismas taip pat manė, kad aptariamo orlaivio konfiskavimas nepažeidė EŽTK (167 punktas), atsižvelgiant pirmiausia į ginčijamo įsikišimo pobūdį ir į bendrąjį interesą, kurio buvo siekiama konfiskavimu ir sankcijų sistema (166 punktas).

125 Šioje byloje juo labiau reikia konstatuoti, kad asmenų, kuriuos Saugumo Tarybos pripažino susijusiais su Osama bin Ladenu, Al-Qaida tinklu ir Talibanu, lėšų,

finansinio turto ir kitų ekonominių išteklių įšaldymas nėra nesuderinamas su į *jus cogens* patenkančiomis pagrindinėmis žmogaus teisėmis, atsižvelgiant į tarptautinės bendrijos pamatinio bendrojo intereso tikslą kovoti visomis priemonėmis, remiantis Jungtinių Tautų Chartija, prieš teroristiniais aktais keliamą grėsmę tarptautinei taikai ir saugumui (šiuo klausimu žr. sprendimų *Yusuf* 298 punktą ir *Kadi* 247 punktą).

126 Be to, pažymėtina, kad ginčijamas reglamentas ir Saugumo Tarybos rezoliucijos, kurias šis reglamentas įgyvendina, netrukdo ieškovui, atsižvelgiant į aplinkybes, gyventi patenkinamą asmeninį, šeimyninį ir socialinį gyvenimą. Todėl pagal Tarybos per posėdį pateiktą paaiškinimą, kurį reikia patvirtinti, šiais aktais savaime nedraudžiama įšaldytų ekonominių išteklių, pavyzdžiui, gyvenamojo namo arba automobilio, naudoti asmeniniais tikslais. Tas pats galioja ir kalbant apie einamojo vartojimo prekes.

127 Taip pat patvirtintinas ir Tarybos per posėdį pateiktas teiginys, kad, kitaip nei teigia ieškovas, ginčijamas reglamentas ir Saugumo Tarybos rezoliucijos, kurias šis reglamentas įgyvendina, savaime netrukdo ieškovui vykdyti profesinės veiklos pagal darbo sutartį ar savarankiškai, o tik iš esmės paveikia pajamų iš tokios veiklos gavimą.

128 Pirma, iš tikrųjų jokia šių aktų nuostata tiesiogiai nenurodo tokios veiklos nei siekdama ją uždrausti, nei reglamentuoti.

129 Antra, nagrinėjamais aktais nesiekiama suinteresuotiesiems asmenims trukdyti įgyti lėšų ir ekonominių išteklių, o tik nurodoma įšaldyti tas lėšas ir ekonominius išteklius, kad šie asmenys negalėtų jų gauti arba naudoti, išskyrus griežtai asmeniniais tikslais, kaip nurodoma šio sprendimo 126 punkte. Todėl šie aktai reglamentuoja ne tiek profesinės veiklos pagal darbo sutartį ar savarankiškai vykdymą, kiek laisvą pajamų iš šios veiklos gavimą.

130 Trečia, ginčijamo reglamento 2a straipsnis leidžia šiame straipsnyje nustatytomis sąlygomis netaikyti šio reglamento 2 straipsnio bet kokio pobūdžio lėšoms ar ekonominiams ištekliams, įskaitant ir ekonominius, reikalingus profesinei veiklai vykdyti pagal darbo sutartį ar savarankiškai, bei iš tokios veiklos gaunamoms ar gautinoms lėšoms. Nors 2a straipsnis yra nukrypstanti nuo 2 straipsnio nuostata, jo nereikėtų aiškinti griežtai atsižvelgiant į aiškiai juo siekiamą humanitarinį tikslą.

131 Todėl nagrinėjamoje byloje taksi vairuotojo pažymėjimo suteikimas ieškovui ir automobilio nuoma kaip „ekonominiai ištekliai“ bei iš taksi vairuotojo veiklos gaunamos profesinės pajamos kaip „lėšos“ iš principo gali būti leidimo nukrypti nuo ieškovo lėšų ir ekonominių išteklių įšaldymo nuostatos, prireikus laikantis sąlygų ir ribų, nustatytų vienos iš ginčijamo reglamento II priede išvardytų valstybių narių kompetentingų įstaigų arba Sankcijų komiteto, objektas.

132 Vis dėlto, kaip per posėdį pažymėjo Taryba, pirmiausia šios nacionalinės institucijos, geriausiai galinčios atsižvelgti į ypatingas kiekvieno atvejo aplinkybes, privalo

nustatyti, ar galima suteikti tokį leidimą nukrypti, o vėliau užtikrinti jo kontrolę ir įgyvendinimą įšaldytų suinteresuotojo asmens lėšų atžvilgiu. Todėl nagrinėjamu atveju minėtos institucijos gali būti įpareigotos įgyvendinti kontrolę, kuria siekiama patikrinti, kad ieškovo už taksi vairuotojo veiklą gautos profesinės pajamos neviršytų nustatytų esminėms išlaidoms reikalingų pajamų. Tačiau sprendimas atsisakyti ieškovui suteikti taksi vairuotojo pažymėjimą, kurį minėtos institucijos priėmė neatsižvelgusios į jo esminius ar ypatingus poreikius ir nepasikonsultavusios su Sankcijų komitetu, *a priori* būtų ginčijamo reglamento neteisingas aiškinimas arba taikymas.

133 Šiomis aplinkybėmis nereikia ginčyti Pirmosios instancijos teismo sprendimuose *Yusuf* ir *Kadi* pateikto įvertinimo, atsižvelgiant į ieškovo per posėdį konkrečiau suformuluotus argumentus dėl tariamo lėšų įšaldymo išimčių ir nukrypti leidžiančių nuostatų, numatytų Reglamentu Nr. 561/200, neveiksmingumo.

134 Antra, kalbėdamas apie Pirmosios instancijos teismo sprendimuose *Yusuf* ir *Kadi* pateiktų išvadų dėl suinteresuotųjų asmenų teisminės gynybos spragos atitikties *jus cogens* netaikymą nagrinėjamu atveju, ieškovas nurodo lėšų įšaldymo apsauginį pobūdį ir lėšų įšaldymo individualių priemonių, priimtų Saugumo Tarybos nutarimu bei įgyvendintų ginčijamu reglamentu, peržiūrėjimo mechanizmo neveiksmingumą.

135 Dėl ieškovo lėšų įšaldymo apsauginio pobūdžio primintina, kad Pirmosios instancijos teismas sprendimuose *Yusuf* (299 punktas) ir *Kadi* (248 punktas) nurodė, jog lėšų įšaldymas yra apsaugos priemonė, kuri, skirtingai nei konfiskavimas, nepažeidžia pačios suinteresuotųjų asmenų teisės į finansinių aktyvų nuosavybę, o tik apriboja naudojimąsi jais. Vertindamas tokios priemonės atitiktį *jus cogens*, kiek

ji nepatenka į teisminę kontrolę, Pirmosios instancijos teismas, be kita ko, suteikė ypatingą reikšmę aplinkybei, kad, užuot numačiusios neterminuotą ar neapibrėžtos trukmės priemonių taikymą, visos viena po kitos Saugumo Tarybos priimtos rezoliucijos numatė šių priemonių tolesnio taikymo tikslingumo peržiūrėjimo po 12, 18 ar daugiau mėnesių mechanizmą (sprendimų *Yusuf* 344 punktas ir *Kadi* 289 punktas).

136 Tačiau ieškovas nepateikė jokio įrodymo ar argumento, galinčio sukelti abejonių dėl šio įvertinimo pagrįstumo šiuo konkrečiu atveju. Atvirkščiai, minėtą vertinimą kol kas patvirtino aplinkybė, kad Rezoliucija 1617 (2005), priimta 2005 m. liepos 29 d., t. y. per maksimalų prieš tai priimtos Rezoliucijos 1526 (2004) numatytą 18 mėnesių laikotarpį, kaip ir keturios iki jos priimtos rezoliucijos (žr. šio sprendimo 18, 30, 40 ir 46 punktus) ir vėl numatė peržiūrėjimo mechanizmą „po 17 mėnesių arba anksčiau“ (žr. šio spendimo 48 punktą).

137 Antra, dėl individualių lėšų įšaldymo priemonių, priimtų Saugumo Tarybos nutarimu bei įgyvendintų ginčijamu reglamentu, peržiūrėjimo mechanizmo neveiksmingumo, be šio sprendimo 116 punkte pateikiamos teiginių santraukos, primintina, kad sprendimuose *Yusuf* (309 ir paskesni punktai) ir *Kadi* (262 ir paskesni punktai), Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, jog suinteresuotieji asmenys, tarpininkaujant jų nacionalinės valdžios institucijoms, gali kreiptis į Sankcijų komitetą, kad būtų išbraukti iš asmenų, kuriems taikomos sankcijos, sąrašo arba kad jų lėšų įšaldymui būtų taikoma nukrypti leidžianti nuostata.

138 Remiantis Rezoliucijos 1267 (1999) 4 punkto b papunktyje, Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktyje ir Rezoliucijos 1390 (2002) 1 ir 2 punktuose nustatytomis ir iš naujo Rezoliucijos 1526 (2004) 1 punkte ir Rezoliucijoje 1617 (2005) išvardytomis priemonėmis, Sankcijų komitetas yra iš esmės įpareigotas reguliariai atnaujinti

asmenų ir organizacijų, kurių lėšos turi būti įšaldytos pagal minėtas Saugumo Tarybos rezoliucijas, sąrašą.

139 Dėl individualaus atvejo peržiūrėjimo, kad atitinkamas asmuo būtų išbrauktas iš asmenų, kuriems taikomos sankcijos, sąrašo, (Sankcijų komiteto) darbų vykdymą reglamentuojančių gairių (toliau – gairės), priimtų 2002 m. lapkričio 7 d., papildytų 2003 m. balandžio 10 d. ir peržiūrėtų (iš esmės be pakeitimų) 2005 m. gruodžio 21 d., 8 punktas „Išbraukimas iš sąrašo“ numato:

„a) nepažeidžiant galiojančių procedūrų, pareiškėjas (asmuo (-ys)), grupės ar organizacijos, įtrauktos į atnaujinamą komiteto sąrašą) gali pateikti prašymą jų gyvenamosios vietos ir (arba) pilietybės valstybės vyriausybei dėl jo atvejo peržiūrėjimo. Pareiškėjas turi pagrįsti savo prašymą išbraukti jį iš sąrašo, pateikti reikiamą informaciją ir paprašyti paremti šį prašymą;

b) vyriausybė, kuriai pateiktas prašymas („prašoma vyriausybė“), turi išnagrinėti visą susijusią informaciją, vėliau dvišaliai susisiekti su vyriausybe (-ėmis), kuri (-ios) pasiūlė įtraukti į sąrašą (nustatančioji (-čiosios) vyriausybė (-ės)), dėl papildomos informacijos pateikimo ir konsultacijų dėl prašymo išbraukti iš sąrašo;

c) vyriausybė (-ės), kuri (-ios) iš pradžių paprašė įtraukti į sąrašą, taip pat gali paprašyti pareiškėjo gyvenamosios vietos ar pilietybės valstybės papildomos informacijos. Vykstant šioms dvišalėms konsultacijoms vyriausybė, kuriai pateiktas prašymas ir nustatančioji (-čiosios) vyriausybė (-ės) prireikus gali pasikonsultuoti su komiteto pirmininku;

d) jeigu išnagrinėjusi papildomą informaciją prašoma vyriausybė norėtų tęsti prašymo išbraukti iš sąrašo nagrinėjimą, ji turėtų įtikinti nustatančiąją (-čiąsias) vyriausybę (-es) kartu ar atskirai pateikti (Sankcijų komitetui) prašymą išbraukti. Prašoma vyriausybė gali (Sankcijų komitetui) pateikti prašymą išbraukti net ir be nustatančiosios (-čiųjų) vyriausybės (-ių) lydinčio prašymo, pasinaudojusi tylaus pritarimo procedūra;

e) (Sankcijų komitetas) savo sprendimus priima vienbalsiai. Jeigu konkrečiu klausimu komitetas nesurenka visų balsų, pirmininkas papildomai konsultuojasi, kad būtų pasiektas sutarimas. Jeigu ir po šių konsultacijų nėra konsensuso, klausimas gali būti perduotas nagrinėti Saugumo Tarybai. Atsižvelgiant į specifinį informacijos pobūdį, pirmininkas gali paskatinti dvišalį pasikeitimą informacija tarp suinteresuotųjų valstybių narių, kad klausimas būtų patikslintas iki sprendimo priėmimo."

140 Pirmosios instancijos teismas jau konstatavo, kad Saugumo Taryba, priimdama šias gaires, visais įmanomais būdais siekė atsižvelgti į asmenų, įtrauktų į Sankcijų komiteto sąrašą, pagrindines teises, ypač į teisę į gynybą (sprendimų *Yusuf* 312 punktas ir *Kadi* 265 punktas). Svarba, kurią Saugumo Taryba priskiria šių teisių apsaugai, aiškiai matyti iš jos Rezoliucijos 1526 (2004). Remiantis šios rezoliucijos 18 punktu, Saugumo Taryba „skatina visas valstybes kiek įmanoma informuoti asmenis ir organizacijas, įtrauktus į (Sankcijų komiteto) sąrašą, apie (jų atžvilgiu) priimtas priemones, apie (Sankcijų komiteto) gaires ir Rezoliuciją 1452 (2002)".

141 Nors tiesa, kad pirmiau aprašyta procedūra patiems suinteresuotiesiems asmenims nesuteikia teisės tiesiogiai būti išklausytiems Sankcijų komiteto, kuris yra vienintelė kompetentinga institucija, galinti valstybės prašymu priimti sprendimą dėl jų atvejo peržiūrėjimo, todėl iš esmės jie priklauso nuo to, kokią diplomatinę apsaugą valstybė

teikia savo piliečiams, toks teisės tiesiogiai ir asmeniškai būti kompetentingos institucijos išklausytam ribojimas nelaikytinas nepriimtinu tarptautinės viešosios tvarkos privalomų normų atžvilgiu. Atvirkščiai, ginčijant sprendimų pagrįstumą įšaldyti asmenų ar organizacijų, įtariamų prisidėjus finansuojant tarptautinį terorizmą, lėšas, kuriuos Saugumo Taryba per savo Sankcijų komitetą priėmė pagal Jungtinių Tautų Chartijos VII skyrių, remdamasi valstybių ir regioninių organizacijų pateikta informacija, normalu, kad suinteresuotųjų asmenų teisė būti išklausytiems numatyta įvairaus lygio administracinėje procedūroje, kurioje svarbiausias vaidmuo tenka ginčijamo reglamento II priede numatytoms nacionalinėms valdžios institucijoms (sprendimų *Yusuf* 314 ir 315 punktai ir *Kadi* 267 ir 268 punktai; taip pat pagal analogiją žr. 2000 m. rugpjūčio 2 d. Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininko nutartį *„Invest" Import und Export ir Invest commerce prieš Komisiją*, T-189/00 R, Rink. p. II-2993).

142 Nors Sankcijų komitetas priima sprendimus bendru sutarimu, prašymo išbraukti iš sąrašo procedūros veiksmingumas garantuojamas, pirma, įvairiais formaliais konsultacijų mechanizmais, galinčiais paskatinti šį bendrą sutarimą, kurie numatyti gairių 8 skyriaus b ir e papunkčiuose, ir, antra, visų JTO valstybių narių, įskaitant šio komiteto narių, pareiga šioje procedūroje veikti sąžiningai, pagal bendrąjį tarptautinės teisės principą, kad kiekviena galiojanti tarptautinė sutartis yra privaloma jos dalyviams ir turi būti sąžiningai vykdoma (*pacta sunt servanda*), įtvirtintą 1969 m. gegužės 23 d. Vienoje pasirašytos konvencijos dėl tarptautinių sutarčių teisės 26 straipsnyje. Šiuo atžvilgiu pabrėžtina, kad gairės privalomos visoms JTO valstybėms narėms kaip jų tarptautinės teisinės pareigos pagal nagrinėjamas Saugumo Tarybos rezoliucijas. Konkrečiai kalbant, iš Rezoliucijos 1267 (1999) 9 punkto, Rezoliucijos 1333 (2000) 19 punkto ir Rezoliucijos 1390 (2002) 7 punkto matyti, kad visos valstybės privalo visiškai bendradarbiauti su Sankcijų komitetu jam vykdant užduotis, pirmiausia perduodamos jam pagal minėtas rezoliucijas reikalingą informaciją.

143 Konkrečiau kalbant apie prašomą vyriausybę, t. y. vyriausybę, kuriai pateikiamas prašymas dėl išbraukimo ir kuri todėl daugeliu atveju yra suinteresuotojo asmens gyvenamosios vietos arba pilietybės valstybės vyriausybė, šio išbraukimo procedūros veiksmingumas papildomai garantuojamas gairių 8 straipsnio b papunktyje jai numatyta pareiga išnagrinėti visą suinteresuotojo asmens pateiktą susijusią informaciją ir paskui susisiekti su vyriausybe, kuri pasiūlė tokį įrašą.

144 Reikia pridurti, kad šiomis aplinkybėmis valstybėms, Bendrijos narėms, privalomos ypatingos pareigos, jeigu į jas buvo kreiptasi su prašymu dėl išbraukimo.

145 Iš tikrųjų, kadangi Sankcijų komitetas gairėse išaiškino ginčijamas Saugumo Tarybos rezoliucijas kaip suteikiančias suinteresuotiesiems asmenims teisę pateikti prašymą peržiūrėti jų atvejį šalies, kurioje jie gyvena arba kurios piliečiai yra, vyriausybei, kad būtų išbraukti iš ginčijamo sąrašo (žr. 138 ir 139 punktus), ginčijamą reglamentą, kuriuo minėtos rezoliucijos įgyvendinamos Bendrijoje, reikėtų aiškinti ir taikyti taip pat (šiuo klausimu žr. sprendimų *Kadi* 276 punktą ir *Yusuf* 225 punktą). Todėl laikytina, kad šią teisę užtikrina ne tik minėtos gairės, bet ir Bendrijos teisės sistema.

146 Iš to išplaukia, kad tiek nagrinėjant tokį prašymą, tiek valstybėms konsultuojantis ar imantis kitų veiksmų pagal gairių 8 skirsnį, pagal ES 6 straipsnį valstybės narės privalo gerbti pagrindines teises, kurias užtikrina EŽTK ir kurios kyla iš valstybėms narėms bendrų konstitucinių tradicijų kaip bendrųjų Bendrijos teisės principų, nes nepanašu, kad šių pagrindinių teisių gerbimas gali trukdyti vykdyti jų pareigas pagal Jungtinių Tautų Chartiją (atvirkščiai, žr. sprendimų *Yusuf* 240 punktą ir *Kadi* 190 punktą).

147 Todėl valstybės narės privalo kiek įmanoma užtikrinti, kad suinteresuotųjų asmenų situacija leistų jiems pareikšti savo nuomonę kompetentingoms nacionalinėms valdžios institucijoms, pateikiant prašymą iš naujo išnagrinėti jų atvejį. Be kita ko, šiomis aplinkybėmis šioms institucijoms pripažintina diskrecija vykdytina taip, kad būtų tinkamai atsižvelgta į sunkumus, su kuriais gali susidurti suinteresuotieji asmenys, besirūpinantys užsitikrinti veiksmingą savo teisių apsaugą, atsižvelgiant į jiems taikytinų priemonių specialias aplinkybes ir pobūdį.

148 Todėl valstybės narės negalėtų pagrįstai atsisakyti pradėti gairėse numatytą peržiūrėjimo procedūrą, motyvuodamos tik tuo, kad suinteresuotieji asmenys negali pateikti tikslios ir svarbios informacijos savo prašymui pagrįsti, nes dėl slaptumo negali sužinoti tikslių motyvų, pateisinusių jų įtraukimą į ginčijamą sąrašą, arba juos pagrindžiančių įrodymų.

149 Taip pat, atsižvelgiant į aplinkybę, primintą šio sprendimo 141 punkte, kad fiziniai asmenys neturi teisės asmeniškai būti išklausyti Sankcijų komiteto, todėl iš esmės tai priklauso nuo to, kokią diplomatinę apsaugą valstybė teikia savo piliečiams, valstybės narės privalo pasirūpinti, kad suinteresuotųjų asmenų atvejis minėtam komitetui nagrinėti iš naujo būtų pateikiamas nedelsiant ir nešališkai bei nepriklausomai, jei tai yra objektyviai pateisinama atsižvelgiant į pateiktą svarbią informaciją.

150 Reikia pridurti, kaip po Jungtinės Karalystės pastebėjimo pažymėjo Pirmosios instancijos teismas sprendimuose *Yusuf* (317 punktas) ir *Kadi* (271 punktas), kad suinteresuotieji asmenys, remdamiesi prašomos vyriausybės valstybės vidaus teise arba tiesiogiai ginčijamu reglamentu bei reikšmingomis Saugumo Tarybos rezoliucijomis, kurias jis įgyvendina, gali pareikšti ieškinį dėl galimo kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos neteisėto atsisakymo perduoti jų atvejį Sankcijų komitetui peržiūrėti ir apskritai dėl bet kokio šios nacionalinės institucijos padaryto suinteresuotųjų asmenų teisės prašyti peržiūrėti jų atvejį pažeidimo. Per šios bylos nagrinėjimo posėdį Taryba šiuo klausimu nurodė valstybės narės teismo sprendimą,

kuriuo tai valstybei narei buvo liepta skubiai kreiptis į Sankcijų komitetą su prašymu išbraukti dviejų asmenų pavardes iš ginčijamo sąrašo, nustačius periodinę kasdienę baudą (2005 m. vasario 11 d. Briuselio pirmosios instancijos teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimas byloje *Nabil Sayadi* ir *Patricia Vinck prieš Belgijos valstybę*.).

151 Šiuo atžvilgiu taip pat primintina, kad pagal nusistovėjusią Bendrijos teismų praktiką (žr. 2005 m. lapkričio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Leffler*, C-443/03, Rink. p. I-9611, 49 ir 50 punktus ir ten nurodomą Bendrijos teismų praktiką), jei nėra Bendrijos nuostatų, kiekvienos valstybės narės vidaus teisės sistema turi nustatyti ieškinių, skirtų užtikrinti iš tiesioginio Bendrijos teisės poveikio kylančių teisės subjektų teisių apsaugą, procesines taisykles. Teisingumo Teismas patikslino, kad šios taisyklės negali būti mažiau palankios nei taikomos vidaus teisės sistema grindžiamoms teisėms (lygiavertiškumo principas) ir kad jos Bendrijos teisės suteiktų teisių įgyvendinimo negali daryti praktiškai neįmanomo arba pernelyg sudėtingo (veiksmingumo principas). Vadovaudamasis veiksmingumo principu, nacionalinis teismas turi taikyti vidaus teisės sistemos numatytas nacionalines proceso taisykles, tik jeigu jos nekvestionuoja Bendrijos teisės akto pagrindo ir jo tikslo.

152 Vadinasi, nagrinėjant ieškinį dėl nacionalinių valdžios institucijų tariamai padaryto suinteresuotųjų asmenų teisės prašyti peržiūrėti jų atvejį siekiant būti išbrauktiems iš ginčijamo sąrašo pažeidimo, nacionalinis teismas iš principo privalo taikyti savo nacionalinę teisę užtikrindamas Bendrijos teisės veiksmingumą, o tai gali jį, jei reikia, paskatinti nukrypti nuo tam trukdančios nacionalinės taisyklės (žr. šio sprendimo 151 punkte nurodyto sprendimo *Leffler* 51 punktą ir ten nurodytą Teisingumo Teismo praktiką), kuri nenumato nacionalinių valdžios institucijų atsisakymo veikti, siekiant užtikrinti savo piliečių diplomatinę apsaugą, teisminės kontrolės.

153 Nagrinėjamu atveju ieškovas per posėdį nurodė, kad Airijos valdžios institucijos 2005 m. spalio 10 d. laišku informavo, jog jo 2004 m. vasario 5 d. pateiktas prašymas išbraukti iš ginčijamo sąrašo tebėra nagrinėjamas valdžios institucijų. Todėl jei ieškovas nori kelti Airijos valdžios institucijų sąžiningo bendradarbiavimo stokos jo atžvilgiu klausimą, prireikus jis turi pasinaudoti teise pareikšti ieškinį pagal vidaus teise, o tai buvo aptarta ankstesniame punkte.

154 Bet kuriuo atveju tokia bendradarbiavimo stoka, net ir tariamai neginčijama, visiškai nereiškia, kad gairėse numatyta išbraukimo procedūra savaime yra neveiksminga (pagal analogiją žr. 2003 m. gegužės 15 d. Pirmosios instancijos teismo pirmininko nutarties *Sison prieš Tarybą*, T-47/03 R, Rink. p. II-2047, 39 punktą ir ten nurodomą Bendrijos teismų praktiką).

155 Šiomis aplinkybėmis nėra reikalo, atsižvelgiant į ieškovo per posėdį konkrečiau suformuluotus argumentus dėl suinteresuotųjų asmenų teisminės gynybos spragos atitikties *jus cogens*, ginčyti Pirmosios instancijos teismo bylose *Yusuf* ir *Kadi* pateikto vertinimo.

156 Galiausiai, bylose *Yusuf* ir *Kadi* neatsakytam ieškovo argumentui, kad JTO valstybės narės neprivalo taikyti tokių priemonių, kokių „reikalauja“ imtis Saugumo Taryba, Jungtinė Karalystė prieštarauja teigdama, kad Jungtinių Tautų Chartijos 39 straipsnyje privalomos galios neturinčios „rekomendacijos“ atskiriamos nuo privalomą galią turinčių „sprendimų“. Nagrinėjamu atveju Rezoliucijos 1333 (2000) 8 punkto c papunktyje numatytos sankcijos buvo priimtos „sprendimu“. Taip pat Saugumo Taryba Rezoliucijos 1390 (2002) 1 punkte „nusprendė“ pratęsti minėta nuostata „nustatytas“ priemones. Vadinasi, šį argumentą taip pat reikia atmesti.

157 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, antra ir trečia antrojo pagrindo dalys yra atmestinos. Todėl ir visas pagrindas atmestinas.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su esminių procedūros reikalavimų pažeidimu

Šalių argumentai

158 Ieškovas teigia, kad tinkamai nenurodžiusi priežasčių, dėl kurių ji manė, kad Bendrijos teisės akto priėmimas nagrinėjamu atveju buvo tinkamesnis nei nacionalinės teisės aktų priėmimas, Taryba pažeidė esminius procedūros reikalavimus. Šiuo atžvilgiu ginčijamo reglamento 4 konstatuojamojoje dalyje nurodytas motyvas, t. y. tikslas „išvengti konkurencijos iškraipymo", iš tiesų nėra pagrįstas.

159 Taryba ir Jungtinė Karalystė mano, kad šis pagrindas pinasi su pagrindu dėl subsidiarumo principo pažeidimo, ir nurodo pastabas, pateiktas atsakant į pastarąjį pagrindą. Dėl ieškovo argumento, kad ginčijamame reglamente nenurodytos priežastys, dėl kurių buvo nuspręsta, kad Bendrijos veiksmas yra tinkamas ir būtinas, Jungtinė Karalystė tvirtina, kad tai matyti iš minėto reglamento konstatuojamųjų dalių. Dėl ieškovo konkretesnio argumento, kad motyvavimas yra ydingas, turint mintyje tariamą tikslą išvengti konkurencijos iškraipymo, Taryba tvirtina, kad ginčijamo reglamento motyvai turi būti nagrinėjami visapusiškai, o ne išskiriant vienintelę frazę konstatuojamosios dalies puslapyje.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

160 Šiuo pagrindu ieškovas nurodo dvigubą motyvavimo ydingumą.

161 Pirma, jis kaltina Tarybą, kad ši netinkamai išdėstė priežastis, dėl kurių mano, kad Bendrijos teisės akto priėmimas buvo nagrinėjamu atveju tinkamesnis nei nacionalinės teisės aktų priėmimas.

162 Šis kaltinimas nepagrįstas, nes ginčijamo reglamento citatose nurodomi, pirma, EB 60, 301 ir 308 straipsniai ir, antra, Bendroji pozicija 2002/402. Nors Pirmosios instancijos teismas bylose *Yusuf* (138 punktas) ir *Kadi* (102 punktas) konstatavo, kad ginčijamo reglamento preambulė šiuo klausimu yra trumpa, tokio motyvavimo vis dėlto pakanka. Kalbant apie priežastis, dėl kurių šioje bendrojoje pozicijoje buvo manoma, jog reikia Bendrijos veiksmo, pažymėtina, kad jos yra Sąjungos, o ne Bendrijos. Todėl ir neturėjo būti išdėstytos pačiame Bendrijos akte.

163 Antra, ieškovas teigia, kad ginčijamo reglamento 4 konstatuojamojoje dalyje nurodytas motyvas, t. y. tikslas „išvengti konkurencijos iškraipymo“, iš tiesų nėra pagrįstas.

164 Žinoma, Pirmosios instancijos teismas bylose *Yusuf* (141 ir 150 punktai) ir *Kadi* (105 ir 114 punktai) konstatavo, kad argumentas dėl galimo konkurencijos iškraipymo, kuriam, remiantis ginčijamo reglamento preambule, šiuo reglamentu siekiama užkirsti kelią, nėra įtikinamas, todėl byloje nagrinėjamų priemonių negalima pateisinti EB 3 straipsnio 1 dalies c ir g punktuose numatytu tikslu.

165 Vis dėlto, kaip teisingai pažymi Taryba, reglamento motyvai turi būti nagrinėjami visapusiškai. Pagal Bendrijos teismų praktiką formos ydingumas, kai vienoje iš reglamento konstatuojamųjų dalių yra klaidinga nuoroda, iš tiesų negali lemti jo panaikinimo, nes kitos konstatuojamosios dalys pateikia pakankamą motyvavimą (1987 m. spalio 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ispanija prieš Tarybą ir Komisiją*, 119/86, Rink. p. 4121, 51 punktas ir 1999 m. sausio 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Neue Maxhütte Stahlwerke ir Lech-Stahlwerke prieš Komisiją*, T-129/95, T-2/96 ir T-97/96, Rink. p. II-17, 160 punktas). Taip yra ir šioje byloje nagrinėjamu atveju.

166 Šiuo atžvilgiu primintina, kad EB 253 straipsnyje reikalaujama motyvacija turi aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti Tarybos samprotavimus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti apie priimtas priemones, o Bendrijos teismas – vykdyti kontrolę. Pareigos motyvuoti laikymasis vertintinas atsižvelgiant ne tik į teisės akto formuluotes, bet ir į jo kontekstą bei į atitinkamą klausimą reguliuojančių teisės normų visumą. Kai kalbama, kaip ir šiuo atveju, apie bendrai taikomą teisės aktą, motyvavimas gali apsiriboti jo priėmimą lėmusia bendra situacija ir juo siekiamais bendrais tikslais (žr. 2006 m. sausio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *International Air Transport Association ir kt.*, C-344/04, Rink. p. I-403, 66 ir 67 punktus ir ten nurodomą teismo praktiką).

167 Nagrinėjamu atveju ginčijamo reglamento nuorodos, ypač jo 1–7 konstatuojamosios dalys, visiškai tenkina šiuos reikalavimus, kaip tai matyti iš bylų *Yusuf* (158 ir paskesni punktai) ir *Kadi* (122 ir paskesni punktai).

168 Be kita ko, kadangi ginčijamo reglamento I priede nurodomi ieškovo, kuriam turi būti taikoma individuali lėšų įšaldymo priemonė, vardas ir pavardė, jis yra

pakankamai motyvuojamas 2 straipsnyje nurodant atitinkamą Sankcijų komiteto nuorodą.

169 Remiantis išdėstytais argumentais, trečią ieškinio pagrindą reikia atmesti.

170 Kadangi nė vienas ieškovo nurodytas pagrindas nėra pagrįstas, visas ieškinys yra atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

171 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovas pralaimėjo bylą, jis turi padengti Tarybos patirtas bylinėjimosi išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

172 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąją pastraipą įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos turi pačios padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Ieškovas, be savo bylinėjimosi išlaidų, turi padengti Tarybos bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė ir Komisija pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Paskelbta 2006 m. liepos 12 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

E. Coulon

Pirmininkas

J. Pirrung

Turinys

Teisės aktai ..... II - 2150

Bylos aplinkybės ..... II - 2154

Procedūra ..... II - 2168

Šalių reikalavimai ..... II - 2170

Dėl faktinių aplinkybių ..... II - 2171

Dėl teisės ..... II - 2171

1. Dėl priimtinumo ..... II - 2171

Šalių argumentai ..... II - 2171

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 2172

2. Dėl esmės ..... II - 2177

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su nekompetencija bei piktnaudžiavimu įgaliojimais ..... II - 2177

Šalių argumentai ..... II - 2177

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 2178

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su pagrindinių subsidiarumo, proporcingumo ir pagarbos žmogaus teisėms principų pažeidimu ..... II - 2179

Šalių argumentai ..... II - 2179

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 2182

— Dėl pirmos pagrindo dalies, susijusios su subsidiarumo principo pažeidimu ..... II - 2183

— Dėl antros ir trečios antrojo pagrindo dalių, susijusių su proporcingumo principo ir pagarbos žmogaus teisėms pažeidimu ..... II - 2185

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su esminių procedūros reikalavimų pažeidimu II - 2205

Šalių argumentai ..... II - 2205

Pirmosios instancijos teismo vertinimas ..... II - 2206

Dėl bylinėjimosi išlaidų ..... II - 2208